

PÍSECKÝ SVĚT

svobodný prostor pro vaše názory

WWW.PISECKYSVET.CZ

LEDEN 2015

Uplynul rok 2014...

Co nám
a městu Písek
dal a vzal?

Láďa Beran:
Strašáci
v Písku

S Romanem
Dragounem
o muzice,
lásce k městu
a památce tatínka

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejska
a Norska v rámci EHP fondů.
www.fondnno.cz
www.eeagrants.cz

**fond
pro NNO**

NROS
Nadace rozvoje občanské společnosti

**nadace
partnerství**
LIDÉ A PŘÍRODA

**eea
grants**
KELAND
LIECHTENSTEIN
NORWAY

TIPY PÍSECKÉHO SVĚTA Z KALENDÁŘE AKCÍ V PÍSKU

2.-31. prosince

PRÁCHEŇSKÉ VÁNOCE

Prodejní výstava výrobků z dílen lidových umělců na Prácheňsku.

Městská knihovna

Středa 24. prosince, 14 hodin

VÁNOČNÍ KONCERT SBORISSIMA

Kostel sv. Trojice

ŠTĚDROVEČERNÍ VYTRUBOVÁNÍ

Kočár tažený koňmi poveze ponocného a trubače. Jízdní řád: 14h. sídliště Jih u výměníku; 14.25 M. Horákové před samoobsluhou; 14.50 sídliště Logry před zastávkou u garáží; 15.20 Bakaláře; 15.50 sídliště Portyč (Na Stínadlech).

27. prosince, 15 hodin

IKEBANA

Sdružení přátel Putimi pořádá výstavu ikebany – japonského aranžování květin autorky Adriany Craig spojenou s čajovým obřadem a ochutnávkou japonského čaje. Výstava přístupná až do 5. ledna. Vstupné dobrovolné – pro mateřskou školu.

Obecní úřad Putim

27. prosince, 15 hodin

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA VÝSTAVY VELMI KŘEHKÉ OBRAZY

O Janu Zachariáši Quastovi hovoří a jeho dílem provádí Dr. Jiří Hořava. Prácheňské muzeum

Foto z waldorfského jarmarku PS/Jelenová

2. ledna – 28. února

130 LET VÝCHOVY LESNÍKŮ

Výstava provázající historii a současnosti lesnických škol B. Schwarzenberga

Městská knihovna

31. prosince

VÝSTUP NA MEHELNÍK

Tradiční výstup na nejvyšší vrchol Píseckých hor. Sraz 9:30 u ZŠ T. Šobra nebo po vlastní ose.

Pořádá KČT Otava a Junák Písek

11. ledna, 16 hodin

JEŠTĚ JEDNOU SE VRÁTÍME...

Pocta básníku Antonínu Sovovi ke 150. výročí narození. Připravili a účinkují: Stanislava Hošková a Jiří Prášek. Památník A. Heyduka, Tyršova ul., Písek

Písecký svět

LEDEN 2015

zdarma

Evidenční číslo

MK ČR E: 211 63

Vydavatel: OS Písecký svět

Budějovická 102/5, 397 01 Písek

IČ: 22827765

Bankovní spojení:

5015117001/5500 (Raiffeisenbank)

Občanské sdružení

registrováno MV 20. 11. 2009

KONTAKTY:

www.piseckysvet.cz

redakce@piseckysvet.cz

inzerce@piseckysvet.cz

REDAKČNÍ RADA:

Mgr. Zdenka Jelenová,

jelenova@piseckysvet.cz

Mgr. Magdalena Myslivcová,

myslivcova@piseckysvet.cz

Ing. arch. Martin Zborník,

zbornik@piseckysvet.cz

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (pokud není výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, ani názor redakční rady.

Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři.

Přetiskování jakýchkoli částí povoleno pouze se souhlasem redakce a s uvedením zdroje.

Redakční uzávěrka: 15. prosince 2014

Tisk: NOVOTISK, s.r.o.

Velké foto na titulní straně © Jaromír Hladký ml., fotografie ve vydání, pokud není uvedeno jinak: © Písecký svět

O projektu, aneb Co nabízíme?

Svobodný prostor pro vaše názory na vše, co se děje v Písku a okolí: www.piseckysvet.cz a tištěný měsíčník – občanské noviny. Nezávislý web Písecký svět přináší od května 2009 veřejnosti informace a názory na dění ve městě Písku a okolí.

Rádi zveřejníme všechny příspěvky, které neporušují zásady slušnosti a respektují Kodex přispěvatelů. Neziskovým organizací a školám poskytujeme bezplatnou propagaci. Úředníkům a politikům prostor pro komunikaci s občany.

Redakce Píseckého světa
a kontaktní místo pro občany:

Písek, Velké nám. čp. 1, 1. patro

pondělí 9–12 a 13–15 hod,
středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12 hod.

V redakci bývá i veselo: zleva Zdenka Jelenová a Magdalena Myslivcová Foto Jan Voběrek

Inzerujte v Píseckém světě!

Plošná inzerce od 680,- korun
inzerce@piseckysvet.cz
tel. 739 348 550

Chcete podpořit naše noviny?

Vydávání občanských novin Písecký svět můžete podpořit libovolnou částkou na účet veřejné sbírky:

783 100 3001 / 5500

Nově nabízíme možnost
řádkové soukromé inzerce
cena 40,- Kč (3 řádky).

UZÁVĚRKA VŽDY 20. V MĚSÍCI

Z obsahu:

POVEDLO SE – Esperantské matiné a Píp šou	4
AKTUÁLNĚ: Rozpočet na rok 2015 schválen	5
TÉMA: Kolik a komu na kulturu a cestovní ruch?.....	6-7
NA NÁVŠTĚVĚ: Arkáda podporuje pěstouny	8-9
ROZHOVOR – Roman Dragoun: O muzice, lásce k Písku a památce tatínka	11
SERIÁL: Strašák jménem brownfield	13
NEJEN O VÍŘE – Cyril Tomáš Havel: Pozorovat, kde co klíčí, a dát tomu prostor	16-17
Radek Beran: Chci přežívat ve společnosti loutek	18-19
Jan Kouba: Lávka by byl hezký dárek!	20
V PÍSECKÉM ATELIÉRU: Luba Rády Vávrová	21
ANKETA: Co vám a městu dal či vzal rok 2014?	23
ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ o lístky na Dívčí válku.....	24

Milí čtenáři, přátelé Píseckého světa,

V rukou držíte čtvrté, tentokrát sváteční číslo našeho novopečeného píseckého měsíčníku, které se ohlíží za uplynulým rokem, ale současně už nahlíží do toho nového.

Starý rok pomalu uzavíráme, rekapitulujeme, přemýšlíme, co nám dal a co vzal. Ale má smysl se více vracet? Vždyť už zvědavě poodhalujeme roušku roku 2015, jsme plni plánů, očekávání a nadějí, už pilně zapisujeme termíny do nových diářů. Čas letí jako splašený kuň a naše životy i svět kolem nás se proměňují před očima.

Ještě před rokem jsme ani netušili, že dnes budeme sedět tady v redakci a psát pro Vás noviny. Teprve před pár měsíci jsme se vydali na tuhle cestu plnou dobrodružství a objevů. A je vážně úžasné dozvídat se, kolik zajímavých věcí se kolem nás každý den děje. Je tak posilující zjišťovat, kolik obdivuhodných lidí tady dělá něco pro druhé.

Žijeme v pestrobarevném světě bolesti i radosti, kde každý má své místo a svou svobodnou cestu. Naším úkolem je o tom vyprávět, pomáhat, povzbuzovat, ptát se, vybízet... Jsme odrazem života města Písku. Jsme tu pro Vás a budeme Vás provázet po celý následující rok.

Přejeme všem našim čtenářům hodně zdraví, štěstí a lásky v roce 2015!

Za celou redakci MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

FOTO MĚSÍCE:

Vánoce v Písku začaly na slámě

Poprvé je letos v centru města Písek instalována atraktivní vánoční dekorace – slaměný betlém výtvarníka Jiřího Jedličky, ředitele Muzea Vysočiny v Havlíčkově Brodě.

Jiří Jedlička je duchovním otcem unikátní srpnové akce Slámování (www.slamovani.cz), na jejímž zrodu se od samého počátku podílelo i písecké Občanské sdružení ŠVAGR. Díky této vazbě na Písek se autor rozhodl pro jeho instalaci právě tady, ač měl další tři zájemce. Na vytvoření betlému je zapotřebí zhruba sto metrů drátu

na nosné konstrukce figur, čtvrt balíku slámy, sedmikilometrový provaz a stovky hodin práce.

Jedličkův slaměný betlém je vystavován již od roku 2005 na Pražském hradě. Počínaje letoškem bude ve své kompletní podobě zdobit také naše město. Instalován byl v pátek 28. 11. za účasti autora (na fotografii) a bude Velké náměstí zdobit až do Tří králů. Fotoreportáž na facebooku Píseckého světa si získala mimořádný počet čtenářů!

Text a foto MARTIN ZBORNÍK

Spolek přátel Kamenného mostu
spolu s Kozlovnou U Plechandy
Vás zvou na

ADVENTNÍ ZPÍVÁNÍ NA KAMENNÉM MOSTĚ

ZLATÁ NEDĚLE

21.12.2014 od 13.00 h

Od 13.30 na mostě zazní vánoční melodie, které Vám v průběhu odpoledne zahraje Žestové trio

Zahrát se můžete horkými alko i nealko nápoji a ochutnat z nabídky připravených jídel.

Změna programu vyhrazena.

Světová premiéra: Písecká v esperantu

Již pošesté uspořádal v sobotu 29. prosince Esperantský klub La Ponto Písek v Městské knihovně adventní matiné. Zazněla tu, ve světové premiéře, i slavná báseň Fráni Šrámka Písecká, přeložená do esperantu.

„Naším záměrem je vždy připravit komorní pásmo k potěše srdce a k zamyšlení nad smyslem předvánočního času,“ zahájila akci předsedkyně klubu La Ponto Pavla Dvořáková, která se postarala o moderování a hudební doprovod. Matiné pořádají u příležitosti 15. prosince, což je den narození iniciátora esperanta dr. Zamenhova – Den esperantské knihy a kultury. Písecká veřejnost tak má možnost seznámit se s umělým jazykem, který slouží k objevování cizích zemí a kultur a k navazování osobních přátelství po celém světě.

Tomu odpovídal pestrý, vpravdě mezinárodní program. Na úvod zaznělo hudební intro Z hvězdy vyšlo slunce, pak následovala rubrika Adventní a vánoční tradice, která představila rostlinu Vánoční hvězda (Euphorbia pulcherrima). V indiánském jazyce nahuatl se nazývá Cuitlaxochitl a Aztékové ji využívali k výrobě červeného barviva a proti horečce. Pověst ze 16. století vypráví o mladé mexické dívce, která chtěla dát Ježíškovi něco na oslavu jeho narození, ale byla tak chudá, že neměla vůbec nic. Tehdy se jí zjevil anděl a poradil jí, ať natrhá obyčejný plevel u cesty a položí ho v kostele na oltář. Když to udělala, plevel se proměnil v krásné květy karminové barvy – barvy jejího srdce a její lásky.

Nabídku vhodné četby pro dobu adventu a Vánoc představila knihovnice Lucie Mužíková a slavnou vánoční píseň Joy to the World – Rádost světu, údajně nejvydávanejší vánoční píseň v USA, zazpíval Miroslav Smyčka, místopředseda klubu a emeritní operní sólista.

O novinkách z esperantské literatury pohovořil Petr Chrdle, majitel nakladatelství KA-VA-PECH Dobruška, který se mimo jiné podělil o zážitek, jak ve svých 67 letech poprvé v životě hrál divadlo – roli Čapkova přítele v esperantském překladu Čapkovy hry R.U.R. před tisícovskou účastníků Světového kongresu esperantistů v Reykjavíku na Islandu.

Jedním z vrcholů programu byla Šrámkova báseň Písecká. Z podnětu členky klubu Jaroslavy Malé ji letos přeložil do esperanta Jaroslav Krolupper. Jaroslava Malá báseň přednesla v češtině a Margit Turková v esperantu, střídavě po slokách.

V klubovně zazněla i ukrajinská píseň Dobryj večir tobi – při zpěvu refrénu se připojili všichni. „Píseň v duchu posíláme do této těžce zkoušené země s přáním míru a se vzpomínkou na ty, které čeká nelehká zima a asi neveselé Vánoce,“ vysvětlila Pavla Dvořáková, která pak předala vánoční dárek klubu do fondu Městské knihovny: dva esperantské slovníky, vánoční knihu pro děti a hudební vánoční CD. V esperantu vyšlo dosud téměř 60 tisíc knižních titulů.

Na závěr představila Michaela Švejcarová, manželka předčasně zesnulého píseckého malíře Václava Švejcara (1962 – 2008), krásný nástěnný kalendář na rok 2015 s reprodukcemi Švejcarových obrazů. Všichni účastníci si nakonec mohli vytáhnout „tajný vzkaz shůry pro potěchu srdce“

Zleva Margit Turková, Jaroslava Malá a předsedkyně klubu La Ponto Pavla Dvořáková

a z rukou Mirky Všečekové dostali při odchodu perníkového andílka nebo podkůvku. „Tento dárek je kouzelný, má moc přinést vám radost a štěstí, ale jen za podmínky, že ho z upřímného srdce darujete někomu, kdo je zrovna třeba osamělý či má nějaké trápení,“ připomněla Pavla Dvořáková. Zelená barva zapálené svíce je i barvou esperanta a barvou naděje, proto se loučila přáním: „Ať se pták naděje usadí ve větvích stromu vašeho života a nepřestane nikdy zpívat!“

Zájemci o esperanto mohou získat nezávazné bezplatné informace e-mailem na adrese pisek@esperanto.cz či na webu www.esperanto.cz.

Videozáznam přednesu básně Písecká v esperantu najdete na www.piseckysvet.cz

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

PÍP ŠOU v muzeu

INSPIRATIVNÍ VÝSTAVA UMĚLECKÝCH ZTVÁRNĚNÍ BUDEK A KRMÍTEK, kterou jsme představili v minulém čísle, je v Prácheňském muzeu k vidění do 2. ledna. Na snímku se skvěle baví ředitelka Městského muzea Deggendorf Birgitta Petschek-Sommer a ředitel Obchodní akademie Písek Pavel Sekyrka, který jí při vernisáži poskytl služby překladatele, při vystoupení žákyň ZUŠ Otakara Ševčíka Lucie Jindrákové a Johanky Nefe. Scénku Králíci z klobouku stavějí budku s nimi připravila učitelka Lenka Ebelová. Výstavu podpořilo město Písek a Česko-německý fond budoucnosti. **Videozáznam scénky a fotoreportáž z výstavy najdete na www.piseckysvet.cz.**

Text a foto ZDENKA JELENOVÁ

ROZPOČET

na rok 2015 schválen:

Bude i umělá tráva...

Zastupitelé v úterý 16. prosince schválili rozpočet města na příští rok. Není v něm zahrnuta lávka u Václavského jezu ani rekonstrukce nábřeží mezi Kamenným a Novým mostem. Zato se svým návrhem uspěl komunistický zastupitel Karel Vodička – fotbalisté se díky tomu (už zase, nebo ještě pořád?) mohou těšit na novou umělou trávu.

Místostarosta Josef Knot předložil zastupitelstvu návrh rozpočtu města Písek na rok 2015 zahrnující příjmy ve výši 673,4 milionu, výdaje ve výši 673,4 milionu a financování splátek úvěrů ve výši 12,3 milionu korun. K tomu hned přidal návrh na změnu – snížení příspěvku města na rekonstrukci Zátavského mostu o deset milionů a přesun této částky na vybudování památníku setkání spojenců u hřebčince (250 tisíc) a neceľých sedm milionů do kapitoly investic ve školství, na rekonstrukci šaten ZŠ E. Beneše.

Snad se stihne to 70. výročí...

Pomník se písecké sdružení Buddies of the 4th Armored division snaží prosadit už několik let. Zpočátku vypadaly obavy „aby se oslavy 70 let od skončení války vůbec stihly“ jako vtipná glosa, s postupujícím časem se to stává nepříjemnou realitou. Proto je tak trochu záhadou, že částka na památník nebyla původně v rozpočtu zahrnuta. Radní nicméně jeho vybudování schválili a zastupitelstvo odsouhlasilo financování – tedy se

to snad stihne... Památník bude umístěn těsně vedle Zemského hřebčince a bude jej tvořit kamenný obelisk s pamětní deskou, stožáry pro českou, americkou, ruskou a píseckou vlajku, infotabule a lavičky, a bude tak současně odpočinkovým místem na připravované sportovně turistické stezce Písek-Semice.

Kdo za co může?

Při diskuzi se odehrály přestřelky jen mírné, Ondřej Veselý (ČSSD), stejně jako Jiří Lejčar (KSČM) návrh kritizovali kvůli nízkým plánovaným investicím. „Návrh se drží příliš při zemi, co se týče investic – proto budu navrhovat navýšení výdajů o 15 milionů na revitalizaci mezimostí a pět milionů na související opravu kanalizace před kulturním domem“, prohlásil Ondřej Veselý. Místostarosta Knot mu odpověděl: „Návrh nepřipravovalo současné vedení, rozpočet vznikl v minulém volebním období, nové vedení ho jen mírně aktualizovalo. Chceme rozpočet vyrovnaný, proto tam revitalizace mezimostí není zahrnuta, budeme na ni hledat dotační zdroje.“ A místostarosta Jiří Hořánek (ANO 2011) k tomu připomněl: „Řekli jsme si už, že zřídíme nový výbor pro investice, a tak bychom neměli tady od stolu rozhodovat o milionových položkách, doporučuji zmírnit vaši kreativitu.“

Karel Vodička (KSČM), podpořený v diskuzi Václavem Gavlaszem (ČSSD), přesto navrhl doplnění rozpočtu o sedm milionů na umělou trávu pro fotbalové hřiště. Josef Knot s návrhem

nesouhlasil: „Místostarostou kompetentním za sestavení rozpočtu jsem já a nevyndali jsme žádnou položku na umělou trávu, ta položka tam prostě zařazena nebyla!“ Jak je to ale možné, že tam nebyla, to přece právě Josef Knot, který byl členem rady i před volbami, musí vědět...

À la kocourkov

Jak došlo k tomu, že umělá tráva dosud v Městském sportovním areálu v Burketově ulici není, to je taky malá záhada. Výběrové řízení bylo vypsané v létě 2014, na základě usnesení rady města z 5. června, a v něm se objevilo: „Předpokládaná hodnota veřejné zakázky je stanovena 5,9 mil. Kč bez DPH.“ To ovšem, čertví proč, neodpovídalo rozpočtu, v němž bylo pro tuto investici vyčleněno přesně sedm milionů – a tak měla být „předpokládaná hodnota“ maximálně 5.785.124,- Kč.

Protože se ale objevilo 5,9 mil., dopadlo výběrové řízení podle toho – vítězná firma EKKL Kroměříž nabídla cenu 5.850.036, to jest po přičtení DPH 7.078.543 korun. Vypadá to jako vcelku zanedbatelná prkotina, ale toto pochybení v důsledku vedlo ke zrušení celého výběrového řízení, protože koncem září už nebylo možné někde „vyškrábnout“ chybějících 78.543,- Kč (tedy jediné procento celé částky). Rada města proto v září konstatovala: „V rozpočtu města Písek na rok 2014 jsou zahrnuty finanční prostředky k realizaci díla ve výši 7.000.000,- Kč. Smlouvu o dílo bude možné podepsat po navýšení této částky, a to nejméně o 78.543,- Kč. Vzhledem k tomu, že rozpočtovou změnu může schválit zastupitelstvo města na svém zasedání dne 4. 12., není realizace veřejné zakázky v letošním roce pravděpodobná.“

Tedy – být účastníkem takového řízení, byla bych asi dost našťavaná... Asi by se dalo dopátrat, kde a kdo udělal chybu, jenže bylo by to k něčemu? Je ovšem pochopitelné, že se částka sedm milionů nedostala do nového rozpočtu, když už měla být umělá tráva dávno na místě.

Hádka o mezimostí a trávu byla jediným zpestřením rozpočtové debaty. Zastupitelé pak patnácti hlasy schválili sedm milionů na umělou trávu, odmítli návrhy Ondřeje Veselého a posvětili svými hlasy celkový rozpočet, který se tak nakonec stal velmi mírně deficitním.

Psům a odpadu rozumí každý:-)

Mnohem více času než diskuzi o složité problematice stamilionového rozpočtu následně zastupitelé věnovali debatě o tom, zda občanům o stovku snížit poplatek za psa a za odpady.

Obojí nakonec po dlouhatánském rokování prošlo (jakby ne, když je to v koalici smlouvě!), a tak se, občané, radujme. O tom, kdo co navrhoval, zda se vyplatí psa čipovat a jestli budou od poplatků osvobozeni majitelé psů z útulku, čtete na www.piseckysvet.cz.

ZDENKA JELENOVÁ

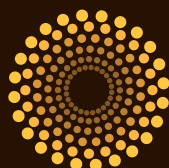
INZERCE

FOLLOW ME
SUGESTOPEDICKÁ JAZYKOVÁ ŠKOLA

MYSLI ANGLICKY
Učíme se přes sluchovou paměť

SUGESTOPEDIE
Učíme se jako v cizině

Telefon: 775 554 401
WWW.LINGOCB.CZ

LINGO

Kolik a komu zastupitelé přiklepli na kulturu a cestovní ruch?

Roky se lámou, do nového vstupuje Písek s novým vedením. Co nás čeká a nemine, ať už v osobních životech, nebo ve věcech veřejných, je „ve hvězdách“. Jak hodnotí uplynulý rok někteří z našich spolupracovníků a píseckých známých osobností a které akce vyzdvihují, si můžete přečíst v anketě na str. 22-23. Teď ale obraťme pozornost do blízké budoucnosti. Zastupitelé totiž před Vánoci nadělovali miliony z grantových programů města na podporu kultury a cestovního ruchu – komu a kolik?

Vita Marčík jako Robinson Crusoe, Neobyčejný festival loutkových divadel 2014. Foto PS/Jelenová

Se svou žádostí uspěli pořadatelé již tradičních akcí Cool v Plotě, Duhové divadlo, Písecké maškary, Mezinárodní studentský filmový festival, Švejkovka, po dlouhé době poprvé se mohl v Písku těšit na studentský Majáles. Část prostředků podpoří celoroční projekty a činnost – mezi jinými Divadla Pod čarou, Zí-páků, Louisiany, souborů Písečan, PIKO, Nitka a Sborissimo, baráčníků nebo písecké dechovky. Mezi ne-píseckými žádostmi je zajímavý projekt Zkusebny.com, který umožní vznik hudební zkušebny pro veřejnost v Jitexu.

Nejvyšší částky z městské kasy směřují na pořádání studentského filmfestu (800 tisíc), Adventu v Písku 2015, kdy sdružení COHIBA Musica navýšilo rozpočet akce o dalších více než 100 tisíc korun, půl milionu získá Písečan na letní folklórní festival a 420 tisíc podpoří velkolepé oslavy patnáctin Podčáry.

Žádné peníze naopak nezískalo například Collegium Artium Ondřeje Koláře (Prácheňská akademie), Plzeňský Landfrýd s Bitvou U Sudoměře, písecké sdružení ABECEDA a waldorfský divadelní soubor Copánek, nebo některé aktivity Prácheňského muzea a DDM (tady možná sehrál roli i fakt, že jde o organizace zřizované krajem).

Pro rok 2015 je předpokládána alokace pro příspěvky z grantového programu na podporu kultury celkem 5.100.000 Kč. Zastupitelstvo nyní schválilo výsledky 1. výzvy opatření Podpora živé kultury (1,8 mil. korun) a opatření Zlatý fond (3,3 mil). Výzva na podporu Infrastruktury kultury nebyla vypsaná.

Hodnotící komise, jmenovaná už v červnu, ohodnotila v říjnu projekty po finanční a obsahové kvalitě. Členy komise byli Ondřej Veselý, Tereza Dobiášová, Roman Jedlička, Roman Ondřích, Dana Preslová, Iveta Hodoušová a Jana Bauerová (administrátorka programu), předsedou byl zvolen zastupitel Roman Ondřích. Jejich návrh nejprve projednala rada města, která jej zastupitelům doporučila schválit (usnesení RM 704/14). Zastupitelé návrh schválili bez připomínek, Jiří Hladký a Marek Anděl se z důvodu konfliktu zájmů zdrželi hlasování.

Podpora živé kultury

PODPOŘENO:

1. **DDM Písek: SBORISSIMO**, Gospelové turné – 24 000 (celkový rozpočet 39 900)
2. **Ekocentrum** – Elektrárna královského města – **Písecké maškary** – 77 000 (121 500)
3. **Písečan – Písečan vánoční** – 37 000 (60 000)
4. **Písečan – udržování a rozvoj jihočeského folkloru** – 168 000 (300 t.)
5. **HORIZONT – Galerie** – 20 000 (56 500)
6. **Loutkový soubor Nitka** – Popředu i pozpátku s Nitkou poznám pohádku – 137 000 (217 500)
7. **Meziprostor** – Kulturní cyklus **Kafé U Vavřiny** – 127 000 (200 500)
8. **OS Kultura pro mládež – Zkusebny.com** volnočas, kulturní centrum – 121 000 (318 t.)
9. **Pánková Gabriela – Majáles Písek** – 73 000 (279 972)
10. **Písecký pěvecký sbor** – V hudbě je život Čechů – 140 000 (298 000)

11. Pod čarou – činnost DPC 2015

– 168 000 (305 400)

12. Sdružená obec Baráčníků VITORAZ

– činnost 2015 – 19 000 (36 000)

13. Sdružení Dechová hudba města Písku

– udržení a reprezentace – 54 000 (89 t.)

14. Písecký komorní orchestr

– činnost 2015 – 172 000 (270 000)

15. Z.I.P. Písek – LET'S DANCE 11. ročník tanečního poháru

– 41 000 (106 700)

16. Z.I.P. Písek – činnost

– 168 000 (676 000)

17. TCS Louisiana – činnost

– 170 000 (385 t.)

18. W sdružení Písek – 10. ročník

Duhového divadla – 84 000 (309 100)

NEPODPOŘENÉ ŽÁDOSTI:

ABECEDA – Centrum volného času o.s.

– požadováno 137 620

Collegium Artium – publikace Prácheňsko, příběh kraje – 75 000

Collegium Artium, **Prácheň.akademie** – 150 t.

ČAVATA ROMANE – 70 000

DDM Písek – **přehlídka školních**

divadelních souborů – 65 120

Eurhythmea – Slovo jako pramen – 37 900

Feng-yün Song – **Songfest.cz 2015** – 100 000

MC Kvítek – rodinné centrum – 74 400

Plzeňský Landfrýd, **Bitva U Sudoměře** – 100 000

Pod čarou, **Neckýada** a lampion. průvod – 40 000

Prácheňské muzeum – publikace

Písek-Bakaláře – 100 000

Prácheňské muzeum

– **S Človíčkem do minulosti** – 50 280

W sdružení Písek – Copánek – 76 775

Kultura – Zlatý fond

PODPOŘENO:

1. FILMFEST Písek – 15. MSFS 2015
– 800 000 (celk. původní rozpočet 1.869 720)
2. COHIBA Musica – Advent v Písku 2015
– 439 000 (celk. původní rozpočet 585 500)
3. Písečan – XXI. Mezinárodní folklorní festival
– 500 000 (755t.)
4. Bohemia JazzFest – 300 000 (809t.)
5. Pod čarou – celoroční multižánrová nabídka
– Patnáct let DPČ – 420 000 (847 500)
6. Společnost amatérské divadlo a svět
– Šrámkův Písek – 255 000 (482t.)
7. TCS Louisiana Písek – Czech Open
– kvalif. soutěž MS – 297 750 (455 500)
8. Meziprostor, Cool v Plotě – 288 250 (1.018t.)

NEPODPOŘENÉ ŽÁDOSTI:

Taneční studio Light – Hodně malá čarodějnice a Krabat – požadováno 168 000
Prostor pro všechny – Písecký Majáles – požadováno 370 000.

Granty na cestovní ruch

Na podporu cestovního ruchu v roce 2015 bude úspěšným žadatelům rozdáno 1,1 milionu korun.

Výzva k předkládání žádostí do tohoto grantového programu byla vyhlášena 6. června a do uzávěrky 26. září bylo doručeno 28 žádostí. Dvě z nich administrátor vyřadil z důvodů nedodržení pravidel (žádosti J. Králové a ČČK).

Hodnotící komise vyhodnotila projekty 22. října. Předsedkyní komise byla zvolena zastupitelka Petra Trambová, dalšími členy byli Radek Boček, Eva Janochová, Iva Kocmanová, Václava Lorencová, Roman Ondřích a Vlasta Slavová.

Jelikož souhrn požadovaných příspěvků byl vyšší než alokovaná částka, navržené příspěvky byly seřazeny dle počtu přidělených bodů až do vyčerpání částky, dva příspěvky byly kráceny a je navrženo sedm náhradníků.

Pozornost asi přitáhne projekt občanského sdružení YES, který chce **otevřít brány píseckých kostelů**. Projekt připravili Tomáš Poskočil (Písecký patrioti) a nově zvolený zastupitel Jiří Hladký (VPM) a získali na něj **230 300** korun, kupodivu naprosto stejnou částku, kterou město podpoří **Slavnosti piva** pořadatele Robina Mikušiaka.

Novopečený radní Marek Anděl (ANO 2011) získal na **Švejkovu padesátku** oproti loňským 80 tisícům tentokrát dotaci skoro 125 tisíc – navýšení má podle jeho slov zaplatit především další propagaci. více billboardů a nová razítka.

CESTOVNÍ RUCH – PODPOŘENO:

1. Nitka – Neobyčejný festival loutkových divadel – 109 000 (celk. rozp. 146 t.)
2. Ekocentrum-Elektrárna král. města
– Švejkov padesátka – 124 700 (166 940)

3. W sdružení – Divadlo na ulici
– 95 000 (128 300)
4. Písecký komorní orchestr – Koncerty ve Wetzlaru a Deggendorfu – 50 000 (67t.)
5. Přátelé Kamenného mostu – Slavnosti na mostu (4 a 11/2014) – 50 000 (72t.)
6. Přátelé Kamenného mostu
– Letní slavnost – 34 000 (46t.)
7. Přátelé Kamenného mostu
– Běh mezi mosty – 28 000 (40t.)
8. Marie Krejčí – 28. ročník mezinárodních kurzů pro mladé houslisty – 50 000 (246 t.)
9. Písečan – 11th Latvian School Youth Song and Dance Celebration – 50 000 (90t.)
10. LezeTop – Adrenalinové putování Pískem – 48 700 (110 400)
11. YES o.s. – Otevřené brány píseckých kostelů – 230 300 (357 920)
12. Prostor pro všechny – Slavnosti piva Písek – 230 300 (525t.)

CESTOVNÍ RUCH – NÁHRADNÍCI:

Nitka – Písecké pohádky pro děti z Velkého Krtíše – požadováno 49 500
LezeTop – Setkání mladých lezeckých nadějí v Písku – 44 000
Prostor pro všechny – Řeka čaruje – 310 000

Klub železničních cestovatelů

– Písecký motoráček – 162 500
TJ Sokol Písek – Mezinárodní výstavy a workshopy – 27 300
LezeTop – Lezení bez bariér – 21 800
OS Písecký svět – Písek-Deggendorf – 45 000

NESCHVÁLENÉ ŽÁDOSTI:

Prácheňská umělecká beseda – Výstavy umělců německých partnerských měst – 40 800
Přátelé Kamenného mostu Písek
– Suvenýry Kamenný most – 12 000
LezeTop – Už víme o lezení v Písku – 17 500
Veronika Poláková Agentura Verona
– Písecký víkend módy – 200 000
Přátelé Kamenného mostu Písek
– Webová prezentace – 15 000
PUB – výtvarné aktivity
Písek-Deggendorf – 49 601
Štefan Oršoš – Street Food Festival – 109 000
ČČK – 22 100 (chybné zařazení)
Jaroslava Králová – 2. Královský maraton města Písku – 60 600 (nedodrž. pravidel)

O grantových programech, o tom, jak se vám jednotlivé akce líbily a koho byste podpořili vy, můžete diskutovat na www.piseckysvet.cz.

ZDENKA JELENOVÁ

Legendární Dívčí válka se vrací!

PRAGOKONCERT BOHEMIA ZVE píseckou veřejnost na komedii *Dívčí válka*, která s novým hereckým obsazením sklízí úspěchy po celé republice. Představení se koná v Divadle Fr. Šrámka **v sobotu 21. února od 19:30**.

Autor František Ringo Čech: „Dívčí válku jsem psal – tak říkajíc – českému národu na míru, jde především o jemu blízký styl humoru a oblasti, kterých se dotýká – erotika,

politika. Navíc jde o odpočinkový žánr, přinášíme hodokvas těch nejkrásnějších žen, kterými naše zubožená vlast disponuje. Já vždy s trochou nadsázky říkám: tak bůh vynahrazuje svým milým Čechům neúspěchy v tržní ekonomice!“

Předprodej v KD v DFŠ, stupenky můžete získat i v naší čtenářské soutěži (str. 24). Více o *Dívčí válce* na www.piseckysvet.cz.

ARKÁDA podporuje pěstouny

Zajímavou přednášku pro všechny zájemce o pěstounství uspořádala v Avion Air Arkáda – sociálně psychologické centrum v Písku. Šlo o součást dlouhodobého projektu na podporu pěstounských rodin.

Morozovi, jedna z píseckých pěstounských rodin – dnes už jim děti odrostly...
Fotografie z výstavy jihočeského fotografa Jana Voběrka CESTY DOMŮ

Na otázku přednášející Vladky Zborníkové: „Co vás přivedlo k účasti na dnešní akci?“ odpovídá mladá maminka, která na přednášku dorazila se dvěma malými dětmi: „Já uvažuji o tom, že bych si dítě do pěstounské péče vzala, s kolegyní v práci o tom hodně diskutujeme a zajímají nás proto aktuální možnosti.“ Přesně pro tento typ lidí byla beseda Arkády určena.

Jak se děti do pěstounské péče dostávají? Některé rodiče příchod miminka velmi zaskočí, mohou být příliš mladí, jedná se často o odchovance dětských domovů a diagnostických zařízení, mívají zdravotní problémy, jsou závislí na drogách nebo se dostanou do vězení. Děti takovýchto rodičů pak často skončí v ústavní péči a hledají se pro ně náhradní rodiče.

Sdílet radosti i strasti...

„Kdyby se nám teď nenarodilo třetí miminko, asi bychom už doma měli nějaké dítě v pěstounské péči, asi romské,“ říká přednášející Vladka Zborníková, která se problematice náhradní rodinné péče v Arkádě věnuje. Její kolegyně Irena Mašková má v pěstounské péči Patrika – přijali ho s manželem ke svým dvěma synům.

Arkáda nabízí pěstounským rodinám v Jihočeském kraji, především v Písku a v Milevsku, setkávání, doprovázení, poradenství, pravidelné vzdělávání a pomáhá jim v obtížných a krizových situacích. Od února 2013 je tato organizace pověřena krajským úřadem k uzavírání dohod o výkonu pěstounské péče – v současné době Arkáda takto spolupracuje se 47 rodinami.

Pracovníci Arkády doprovázejí v případě potřeby dítě či náhradní rodiče na jednání do škol, na úřady, ke specialistům a podobně. „Důležitou součástí naší práce je také pomáhat pěstoun-

ským rodinám při kontaktu s biologickými rodiči dětí – tady totiž často dochází k nejružnějším potížím. Dbáme především na zajištění bezpečí dítěte. Můžeme setkání sami připravit, je k němu možné využít i neutrální prostředí Arkády. Nabízíme pěstounům také ve spolupráci s dalšími neziskovými organizacemi zprostředkování odlehčovacích služeb a krátkodobého hlídání,“ vypočítává Vladka Zborníková. Pěstouni mají ze zákona nárok na 14 dní dovolené ročně.

Pěstouni mají také povinnost se vzdělávat, každoročně 24 hodin – vzdělávací kurzy nahradily v Arkádě dřívější Klub pěstounů. V rámci kurzů mají možnost vzájemně sdílet radosti a strasti pěstounské péče. Souběžně probíhá program pro děti, které tak poznávají vrstevníky s podobným životním příběhem. „Na kurzech se pěstouni dozvědí potřebné informace z oblasti sociální, právní, lékařské, o výchově dětí i například o správném rodinném hospodaření,“ vysvětluje Irena Mašková.

Ne vždy se pěstounské rodiny setkávají s pochopením okolí – ale dokonce ani ve škole to někdy nemají jednoduché... „Například když byl náš Páťa v první třídě, přišla jsem do družiny, kde mi družinářka sdělila, že se o nás bavili a dospěli k názoru, že když si někdo vzal takového dítě, ještě navíc snědé, tak to nikdy nedopadlo dobře,“ vzpomíná Irena Mašková: „Jen jsem beze slov zalapala po dechu...“ Její pěstounský syn je dnes ve čtvrtém ročníku střední školy a uvažuje o přihlášce na vysokou...

Cesta k pěstounství

Arkáda pomáhá také s přípravou zájemců o náhradní rodinnou péči, ve spolupráci s krajským úřadem a s orgány sociálně-právní ochrany dětí

(OSPOD) – což je takzvaná sociálka neboli odbor péče o děti a mládež městského úřadu.

„Proces přijetí dítěte do pěstounské péče je zdoluhavý, zájemci si v podstatě musí potrpět podobnou cestu jako maminka, která nosí své dítě v břiše,“ připomíná Vladka Zborníková: „Od chvíle, kdy se rozhodnete, že chcete nějaké dítě přijmout, to trvá přibližně rok. A po celou tu dobu mají zájemci možnost pořádně si vše rozmyslet a případně od svého záměru odstoupit. Jsem přesvědčená, že je to správné, protože jde o závažný krok, na kterém závisí osud dítěte.“

Zájemci se musí připravit na to, že sociální pracovníci jim do značné míry vstoupí do soukromí a že se tento krok týká celé širší rodiny. Musí také vyplnit mnoho dotazníků, zúčastnit se odborného třídního kurzu a absolvovat psychologické testy. „Není důvod se toho bát, nikdo se nesnaží zájemce o pěstounství odradit nebo zastrašit, jde hlavně o to, aby si sami uvědomili náročnost role, na niž se chystají,“ tvrdí Vladka Zborníková.

Když krajský úřad ukončí proces prověřování, sejde se poradní tým náhradní rodinné péče, který rozhodne, zda jsou zájemci pro pěstounství vhodní. V kladném případě pak začíná výběr vhodného dítěte nebo dětí a poté proces jejich seznamování s budoucími pěstouny. O přidělení dítěte nakonec rozhoduje soud.

Během přednášky přichází řeč i na novinky v pěstounské péči. Novým speciálním institutem je přechodná pěstounská péče, kdy dítě přichází do rodiny maximálně na rok, většinou je přivezeno rovnou z porodnice a čeká, až se vyřeší jeho právní situace. Dítě se potom buď vrací ke svým biologickým rodičům, což je samozřejmě ideální, nebo je osvojeno, případně odchází do trvalé pěstounské péče.

Myslet hlavně na dítě...

Přechodní pěstouni musí absolvovat 72hodinový speciální kurs a jsou povinni spolupracovat s dohlížející organizací – což je na Písecku například Arkáda.

„Přechodní pěstouni jsou lidé, kteří maximálně myslí na zájem dítěte, dělají vše pro jeho spokojenost – nemohou si tím řešit vlastní rodinnou situaci. Je to velmi obtížná úloha, protože musí být připraveni se v podstatě okamžitě dítěte vzdát, rozloučit se s ním a předat ho někomu jinému. Tuhle vypjatou situaci musí celá rodina dobře psychicky zvládnout,“ připomíná Vladka Zborníková.

Podrobnější informace k tématu pěstounství získají zájemci v centru Arkáda.

ZDENKA JELENOVÁ

Arkáda Písek oslavila 20. narozeniny

Vznikla jako občanské sdružení v roce 1994. Klientům nabízí v kontaktním centru ambulantní bezplatnou sociálně psychologickou pomoc v obtížných životních situacích, provozuje Linku důvěry, pomáhá uživatelům drog. Připravuje preventivní a interaktivní programy pro žáky a pedagogy ZŠ a SŠ – například o kouření a nadužívání alkoholu, zážitkové programy a diskuse pro třídy s problémy jako nesoudržnost, hádky, obtížná komunikace apod. Patnáct let oslavil akreditovaný program Pět P na pomoc ohroženým a sociálně znevýhodněným dětem. Od roku 2002 Arkáda poskytuje své služby i v Milevsku.

KONTAKTY: www.arkadacentrum.cz,
Husovo náměstí 2/24, Písek, tel. 382 211 300,
382 228 171, e-mail: info@arkada-pisek.cz.

Pěstouni sobě: Život za něj položí dvakrát

Tak trochu jako „Pěstouni sobě“ lze charakterizovat publikaci, kterou právě Arkáda vydává. Skutečný název zní „Život za něj položí dvakrát“. Nejpodstatnější částí příručky jsou příběhy skutečných pěstounských rodin. Deset jednotlivců či dvojic vypráví, kterak se dítě nebo i vícero dětí do jejich pěstounské péče dostalo, jaké peripetie to obnášelo, s jakými starostmi, ale pochopitelně i radostmi se setkávali a jak při tom všichni obstáli. Malí i velcí. Posuďte sami z krátké ukázky:

„Pátík je z dvojčat a je to dítě mého bratra,“ začíná své vyprávění Zuzana. „Z porodnice se dvojčátka dostala rovnou do kojeneckého ústavu, ale potom snad zafungovalo svědomí, bratr se ženou je byli navštívit, proběhl soud a děti se dostaly domů. Ale hned ten samý den mi brácha Pátíka přinesl. Zpočátku jen na hlídání, na výpomoc. Ale nepřišli si pro něj měsíc! A pak, to už jsme k sobě měli vazbu...“ A tak Pátík, dnes prvňák, vyrůstal u své tety. Považoval ji ale za maminku. Jeho dvojče, sestřička Štěpa, žije s vlastními rodiči. Oba se znali, hrávali si spolu denně, ale jen jako bratranec se sestřenicí. „Teprve v Arkádě, na kurzech pro pěstouny, jsem se dozvěděla, že by měl znát pravdu, že s tím měl růst, možná od dvou, od tří let. Já sama jsem si myslela, že bych mu tím ublížila. Zároveň mi bylo jasné, že se to stejně jednou provalí a že bude mnohem lepší, když se to dozví ode mě, než třeba nějak necitlivě od cizích lidí. Vybrečela a vystresovala jsem se dopředu na kurzech, kde mi ostatní pěstouni, lektorky a sociální pracovníce dodali sílu. A pak jsem přišla domů, sedla si s Pátou v obýváku a říkám mu, ty, Pátí, víš, že jsem tvoje máma... No, vim... Ale víš, já zase, Románka jsem měla v bříšku, Barušku

jsem měla v bříšku, ale tebe jsem v bříšku neměla. A on říká, ne?? A kde já jsem teda byl v bříšku? Ty jsi byl u tety, to je tvoje maminka. A on se toho lek! A tak honem říkám, ale neboj, nebyl jsi tam sám, byl jsi tam ještě s Štěpánkou...“ Zuzana dnes vzpomíná na dosud nejtěžší chvíli ve svém životě už se smíchem: „Vzal to. Úplně to vzal. A za to bych chtěla Arkádě a kurzům pro pěstouny moc poděkovat. Především mě podrželi, vštípili mi, že to zvládnu. Poradili mi, jak začít, a taky že až začnu, že to půjde samo. A přesně tak to bylo.“ Její vztah k malému chlapci je, obdobně jako u ostatních pěstounů, mimořádný: „Je to prostě úplně jiný cit. Takový nepopsatelný. Je to horší než s vlastním dítětem. Hlubší. Strašně se o něj bojím, je moje slabá stránka. Vlastní dítě ano, položit za něj život, ale za Patrika ho položí dvakrát.“

Dojemné, napínavé i vzrušující jsou příběhy v útlé knížce o lidech, kteří jsou „tak trochu jinými rodiči“. A jestli naopak něčím tato vyprávění opravdu nejsou, pak nejsou nudná. Životy rodin s dětmi v náhradní rodinné péči bývají plné zvratů, problémů a trápení. Každý rodič proto v publikaci pokládá otázku, která, bude-li zodpovězena, by mohla pomoci v řešení obdobných potíží i ostatním pěstounům. Odpovědi podává dětská psycholožka Veronika Brandejsová.

Svémi zkušenostmi přispěly i členky projektového týmu Petra Bečvářová, Vladimíra Zborníková a Kateřina Žiláková. Za Krajský úřad Jihočeského kraje, kde se pěstounům věnuje oddělení SPOD a NRP, poskytla informace psycholožka Blažena Papáčková. A pěstouny navštívila a jejich poutavé životní epizody zachytila Eva Kadlčáková. V knižce, která základním způsobem zorientuje zájemce o pěstounskou péči, ale jistě zaujme i náhodného čtenáře, najdete i přehled užitečných kontaktů na pracoviště náhradní rodinné péče ve městech a obcích a nabídku literatury, která pěstounským rodičům může dále pomáhat ve zdolávání vršků i údolí, která představují jejich nelehkou a přitom tolik zásluhou cestu. Pěstouni sobě, Arkáda pěstounům!

Publikace vznikla v rámci projektu Komplexní podpora vzdělávání pěstounů, který byl spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem ČR, reg. číslo CZ.1.07/3.2.08/04.0045.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Strach z bezdomovců v Portyči?

Často se na mne obrazejí občané s dotazy, proč že se vlastně nebojím bezdomovců, dokonce s nimi zapřádám hovory a vůbec – no, vůbec. A proč ne? Za prvé: Jsou to lidé a podle mé víry mají taky nesmrtelnou duši. Nehledě na mou jistou zjištnost. Ne, neuplácím mne informacemi, i když se dost dozvím o lidech, co domov mají. Má zjištnost je podnícena jistými, nám, křesťanům, známými informacemi: Neštítit se, a dokonce mít rád, je celkem lukrativní na Věčnosti. Ateisté holt mají smůlu.

Ale to jen tak na vysvětlení. Ráda bych potěšila slušné občany v Portyči: Bezdomovců ubylo, kasárna už skoro neexistují, kde tedy hlavu složit? Už dlouho pátrám, kam zmizel pan Zdeněk – chodíval pomáhat lidem s těžkou prací, pěstoval si svůj nádherný plnovous, dokonale abstinovat i mezi opilci a byl to profesionální disident – za totality seděl nikoliv za rouhání, ale za přiznání. Odmítal totiž být pravidelně zaměstnán, ale toužil se procházet po zemi a pracovat sám na sebe, tam, kde by chtěl on. Vysloužil si u omladiny přezdívku Hobbit.

Znám o něm hezkou historku: Byl jedním z třídičů-dobrovolníků popelnic na sídlišti. Jednoho dne ho u této činnosti zastihly dvě starší dámy (?) a pustily se do něj nevybíravými slovy. Když mi je řekl, skoro se zarděl, proto ten otazník... Jat spravedlivým hněvem prohlásil na jejich adresu skoro werichovsky: Milostpaní, polibte mi p...“ Řekl to celé, pochopitelně. Chechtal se, prý je málem trefil šlak. Ale jejich slovník byl podle něj rovněž košatý.

Pak tudy na kole často projížděl vlasatý a vousatý muž. Jednou, když se ho má fena Dorra ptala, co našel, chválil si plato vajec a skoro celé grilované kuře. Od té doby se snažím, když uklízím po svém psovi, abych „to“ dávala do odpadkových košů nebo pečlivě balila... Jednou, když jel v dešti na kole, vous i vlas mu vlál a vypadal jako bůh deště. Rozesmála jsem se – a on se taky rozesmál. Jestli není skvělý? Už jsem ho ale dlouho neviděla. Možná se jeho rajóny kryly s pochůzkami místních strážníků...

Jsou pak lidé, kteří bydlí, ale příjmy mají tak malé, že jsou k třídění bohužel nuceni nouzí. Jeden z nich, muž, kterého mám velký důvod si vážit, má nemocnou ženu, několik nezaměstnaných dětí s rodinami a kupu vnoučat. Dlouhodobě nezaměstnaní muži obvykle upadají do beznaděje, takže buď se přiznávají trestnými činy – hlavně krádežemi kovů – nebo končí abúzem drog, alkoholu a gamblerství. Děti o víkendech tráví čas u prarodičů a ti – nemají dost peněz. Zmíněný pán je pracovitý, slušný, čistý a zodpovědný. Přesto kontejnery třídit musí. Když mi ukázal, co všechno ve „směsáčích“ je, byla jsem šokována. Co my, bohatí, vyhodíme. Kolik potravin, oděvů... Jsou země, kde by lidé s jásotem zařizovali bydlení jen z toho, co se u nás vyhodí.

Proto tito lidé konají záslužnou práci, i když podle „slušných“ lidí jsou zavrženíhodní. Vím o jedné podivuhodné a moudré věci, která vznikla po válce ve Francii. Třídění se tam stalo živností. Každý provozovatel živnosti měl velkou plachtu, na níž vysypal obsah popelnice, důkladně roztřídil a nepoužitelný odpad znovu pečlivě uklidil. Tak na smetiště šlo jen to, co už opravdu nebylo k ničemu.

Neopovrhujeme bezdomovce. Jak se asi na ulici dostali? I když někteří jsou obtěžující a musíme hledat cestu, jak s nimi zacházet, ne všichni jsou na ulici dobrovolně! Podle výzkumů této skupiny lidí je mezi nimi dost vysokoškolsky vzdělaných lidí, dokonce lékaři, inženýři, profesori. Není to věc vzdělání, ale často neštěstí, které prostě neunesli. Ne všichni jsou alkoholici. My musíme být těmi, kdo mají soucit a hledají pro ně cesty.

Ovšem tady v Portyči už žádní skuteční bezdomovci nejsou! Kontejneřiště by asi stejně v zimě nepovažovali za dobré místo na nocleh – hrozně tam totiž táhne. Pokud budeme my, bohatí, vyhazovat věci ještě k potřebě, budou existovat třídiči. Nebylo by lépe třídit hned?

A ještě jeden příběh: Potkala jsem romskou dámu, které si od té doby vážím ještě víc než dřív, jak nese ke kontejnerům pečlivě zabalenou krabici. Vysvětlila: Chodí sem jeden chudák hledat jídlo do popelnic. Nám zbyly chlebičky a cukroví z oslavy, tak jsem to zabalila, aby mu na to neskákaly myši. Už jednou jsem mu nabídl, ale utekl, tak mu to dám sem, takhle si to vezme!“ Ta paní je formát. Tak alespoň balte, když už netřídíte!

PANÍ TROI

INZERCE

V redakci se scházejí odložené knížky DĚKUJEME!

Projekt **Pošli knihu dál** zpestřuje od léta pobyt pacientům Nemocnice Písek. Nový život získávají knihy, které by třeba jinak skončily v kontejneru. Stovky knížek jsou v rámci projektu k dispozici pacientům na pěti odděleních Nemocnice Písek. Pacienti si je mohou půjčovat bez jakékoliv registrace.

„V nemocnici si knížku přečtete, a pokud to nestihnete, můžete si ji odnést domů,“ vysvětluje autorka projektu Jindřiška Jelínková. Knížky, které chcete darovat, můžete v otevírací době (viz str. 2) nosit do redakce Píseckého světa na Velkém náměstí č. 1. Další aktuální informace o tomto projektu najdete na facebookové stránce: Pošli knihu dál.

-red-

Největší nabídku **EXKLUZIVNÍCH** nemovitostí v Písku najdete v realitní kanceláři **REALITY GREGR s.r.o.**
www.realitygregr.cz

Prodej hotelu v Hořicích na Šumavě 3.500.000 Kč	Prodej komerčního prostoru v ul. 17. listopadu, Písek 2.550.000 Kč	Prodej bytového domu v ulici Komenského, Písek 9.500.000 Kč
Prodej družstevního bytu 2+kk s garáží v Písku 1.250.000 Kč	Prodej zděného bytu 3+1 na Mírovém nám. v Písku 1.470.000 Kč	Prodej nadstandardního bytu 3+1 v Písku 2.950.000 Kč

Všem klientům i obchodním partnerům děkujeme za spolupráci a přejeme krásné Vánoce a úspěšný nový rok 2015.

PF 2015

ROMAN DRAGOUN: O muzice, lásce k Písku a památce tatínka

Začátkem listopadu zaplnili Divadlo Pod čarou věrní fanoušci legendární brněnské kapely Futurum, která slaví třicet let své existence. Dorazili hlavně kamarádi a obdivovatelé oblíbeného píseckého muzikanta – skladatele, klávesisty a zpěváka Romana Dragouna, který kdysi Futurum v Brně zakládal spolu s kytaristou Milošem Morávkem, Emilem Kopřivou a bubeníkem Janem Seidlem. S Romanem jsme si povídali nejen o muzice, ale také o jeho vztahu k Písku a k dílu slavného tatínka, píseckého malíře Františka Romana Dragouna (1916 – 2005).

Romane, jak se máš?

Mám se výborně, mám spoustu koncertů, hraju i patnáctkrát za měsíc s několika různými kapelami. Nejstarší jsou Progres, Futurum, pak T4, His Angels, Supergroup s Michalem Pavlíčkem a Kamilem Střihavkou, občas hraju s Bside Bandem, to je výborný brněnský bigband, někdy hraju i sám.

Koncertujete po celé republice, jak to všechno stíháš?

Baví mě to, každá z těch kapel má něco do sebe. Myslím, že všechny jsou výborné a na všechny chodí lidi.

Futurum slaví 30 let, co to pro tebe znamená? Jak vzpomínáš na začátky?

Říkali jsme si, jaká je to sranda, že jsme pořád spolu, že jsme všichni na živu a relativně zdraví. To je úžasná věc! Když Futurum v Brně začínalo, zkoušeli jsme v takovém domečku každý všední den, pondělí až pátek. Tak, jako lidi chodí do práce, jen s přestávkou na oběd. Mezi tím se o víkendech hrálo. Vzpomínám na to rád, dneska už to takový není. Když potřebujeme zkoušku, dáme si ji před koncertem, ale vlastně už ani moc nezkoušíme.

Do Písku se stále vracíš – co tě sem táhne?

V roce 2005 mi zemřeli oba rodiče a vloni bratr, takže z rodiny už tady nikoho nemám. Mám tu ale spoustu kamarádů, které mám

rád, hlavně Milana Prince, který mi píše texty, Vaška Kinskýho, Jardu Lískovce. Domov má člověk jenom jeden, i když jsem bydlel v Praze, v Brně, dvanáct let v Krumlově. Písek je ale jednoznačně nejlepší. Teď bydlím v Brně, ale jezdím sem každý měsíc, když hrajeme někde poblíž. Jezdím rád na kole do lesa, do přírody, na Zvíkov, Orlík, do Sudoměře. Jsou tu nádherné lesy. Je úžasný, kolik je tady jenom kousíček od Písku nádherných památek a

přírody. Chodím rád na Jarník, na Živec. Mám rád starý most, děkanský kostel, kde jsem byl pokřtěný...

Myslíš, že by se mělo v Písku něco změnit?

Já vždycky Pískem jenom proletím, takže do toho zase tolik nevidím. Vím jen, že je tady velká rivalita, není to sranda. Výstavních a koncertních prostorů je tu hodně a všichni se přetahují. Je taky otázka, jestli se dobře rozdělují peníze na kulturu.

Dlouhou už se mluví o tom, že by si tvůj tatínek František Roman Dragoun zasloužil v Písku stálou výstavu. Děje se v tom něco?

Už se o tom uvažuje hodně let. Vždycky se ale na radnice změní garnitura, naslibují něco, pak přijdou jiní... Generace, která tatů znala, pomalu vymírá. Jeho umění ale v Písku zdobí skoro každou domácnost, je ho tady možná až přehřše. Ale je mi líto, že se tady zatím nenašla prostora, kde by mohla být jeho díla vystavená.

/pokračování na další straně/

Foto na stránce Dan Hendrix Čížek

/dokončení/

Říká se, že doma není člověk prorokem a tady se to úplně splnilo. Jestliže se tady našly prostory na věci, které tu jsou, ale táta tady nemá nic, tak je to ostuda pro Písek. Obrazů, které by se mohly vystavovat, je poměrně dost. Většinu jich máme já a jeden další člověk, který je koupil od mého bratra. Nechceme je už prodávat, chceme ty věci zachovat. Dalo by se to vyřešit tak, že by u toho třeba mohlo být vystaveno i něco dalšího, sklo nebo keramika, aby se z prodeje daly platit náklady galerie. Ale město by pro to mělo poskytnout prostory. Zatím děláme alespoň příležitostné výstavy, od 29. ledna bude mít tatínek výstavu v Táboře.

Před časem jste s Vaškem Kinským a Romanem Kubičkou vydali krásnou knížku o tvém tatínkovi – F. R. Dragoun, Poslední romantik aneb život a dílo umělce. Je ještě k mání? Ještě se dá koupit. Ta knížka je výjimečná. Jsou tam obrazy, kresby, dokumenty a vzpomínky. Ještě když naši byli naživu, natočili jsme s nimi několik hodin vyprávění. Jsou tam ty podstatné věci z tatínkova života i básně. K vydání se chystá i sbírka básní.

Čím teď žiješ? Chystáš něco nového?

Mám toho hodně. S Milanem máme spoustu nových věcí, ale musím najít formu, jak to udělat, možná spíš komorněji. Mám už taky nachystané

věci pro další cedéčko Piáno 2. Teď jsme v Sony udělali DVDíčko s His Angels a natočili jsme to i na obraz, ale ještě se to musí smíchat. Jsou tam i starší věci, už spolu hrajeme deset let. Super-group bude mít příští rok ještě asi dvacet koncertů. Uvidíme, co bude dál, zatím na nás lidi chodí.

Chceš něco vzkázat Písečákům?

Aby si vážili toho, v jakým krásném městě žijou, a vážili si lidí, kteří jsou kolem, protože život je krátký. Jeden den tady člověk je a druhý tady být nemusí, takže by na sebe měli být hodný a laskaví. Pán Bůh má každého člověka rád a má s ním své plány. A to je asi celý.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

TIP NA DÁREK: Knížka o Písku

Na předvánoční trh přichází kniha **Písek – zmizelé město**, mapující zmizelá zákoutí malebného města. Čtenáři v ní najdou na sto fotografií, které ze svého archivu vybral Zdeněk Javůrek a G. Klaban je doprovodil krátkými texty.

Kniha o 124 stranách je prvním dílem plánované série. Zajímavostí je i facebooková stránka knihy, kde by měla vznikat galerie fotografií, které zašlou ostatní uživatelé. Z těchto snímků by se měly připravovat i sezonní výstavy.

„Už ani nevím, kdo první přišel s nápadem vydat tuto knihu... Byl to možná Václav Kinský nebo spíše G. Klaban, který se nakonec také ujal tvorby textů. Víím však určitě, že jsem byl tímto nápadem nadšen a hned jsem začal připravovat fotografie z mého archivu. Nejdříve jsem chtěl použít pouze fotografie z mé vlastní tvorby. Ovšem nerad

bych čtenáře ochudil o skvělá díla jiných píseckých autorů. Kritériem výběru jsou zmizelá místa a zákoutí našeho města za posledních 50 let. Fotografie jsou většinou z negativů z mého archivu. Snímky pana Jiřího Horala jsou, díky laskavosti jeho paní, sejmuty z originálních negativů. Tato spolupráce, jak doufám, nekončí tímto prvním dílem knihy,“ říká k projektu Zdeněk Javůrek.

„Můžeme vůbec říci o tak živém a atraktivním městě, že je zmizelé? Ano – vždyť každou minutou nám mizí jeho kráska, spojená s naším mládím a soukromým stříbrným větrem. Ne, pokud nezapomeneme na ta místa, na domy a jejich obyvatele, jejich detaily. Vzpomínejme, připomínejme a snažme se brzdit překotné bourání a budování. Chraňme si naše město...“, dodává G. Klaban.

ZBYNĚK KONVIČKA

VÁNOČNÍ MŠE

ŘÍMSKO-KATOLICKÁ FARNOST

20. 12., 16h. Rybova česká mše (Sonitus a Piko) Čížová

24. 12., 8h. Mše svatá (louč. s adventem) DK
16h. Mše svatá (rodiny s dětmi) KK
20.30 Čížová, 22h. DK

25. 12., 9h. Mše svatá DK, 11h. Čížová,
10.30 KK, 17h. DK

26. 12., 9:00 Mše svatá DK, 10:30 (rodiny s dětmi) KK
11:00 Mše svatá Čížová
19:00 Rybova mše (Sonitus a Piko) DK

27. 12., 16:20 Mše svatá – sv. Václav

28. 12., 9:00 Mše svatá (obnova manž. slibů) DK
10:30 KK, 11h. Čížová, 17h. DK

31. 12., 15:00 Mše svatá (poděkování za upl. rok) DK
1. 1. 2015, 9:00 Mše svatá DK,
10:30 KK, 11h. Čížová, 17h. DK

SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ, Tyršova 435

21. 12., 9:30 Dětská vánoční, 18h. Večer chval

25. 12., 9:30h. Vánoční bohoslužba

31. 12., 18:00 Bohoslužba s losováním hesel
1. 1. 2015, 10:00 Novoroční bohosl.

NÁBOŽENSKÁ OBEC CÍRKVE ČESKO-SL. HUSITSKÉ, Budějovická 204/13

24. 12., 21:30 Štědrovečerní bohoslužba

25. 12., 9:30 Hod Boží vánoční – bohoslužba

28. 12., 9:30 Bohoslužba

FARNÍ SBOR ČESKOBRATR. CÍRKVE EVANGELICKÉ, Fügnerovo nám. 48/14

21. 12., 9:00 Bohoslužba s vánoční hrou

24. 12., 10:00 Bohoslužba v Diakonii, Večeře Páně

25. 12., 9:00 Večeře Páně, zpěv kvarteta

28. 12., 9:00 Bohoslužba

1. 1., 17:00 Večeře Páně

BAZAR – ŘÁDKOVÁ INZERCE

Plánujete oslavu, narozeniny nebo jinou slavnost? Nabízím výrobu dortů nejružnějších tvarů a barev dle Vašich přání za bezkonkurenční ceny. Kontaktní údaje: Radka Hanousková, Č. Budějovice. E-mail: radkahanouskova@seznam.cz, tel. 606 248 499.

Pro rok 2015 nabízím možnost **objednávky kvalitního domácího medu** ze Strakonicka. Cena za 1kg 130 korun. Doprava a sklenice s víčkem zdarma. První objednávky budou vyřizovány přednostně hned po prvním medobraní kolem května 2015. Kontakty: paperman@seznam.cz, 722 920 766.

PRODÁM bílé kimono – téměř nové, velikost 160, jen horní díl s páskem, cena 300,- Kč. Tel. 725 979 907.

PRODÁM sánky dřevěné Sulov 125 cm, sedák: 72x30 cm, výplet modrá+žlutá, cena 500,-Kč. Tel. 602 657 671.

PRODÁM dvě stejné dětské skládací cestovní postýlky, cena dohodou, tel. 739 348 550.

PRODÁM zimní pneu, 165x85, zachovalé, cena za 4 kusy 1000,- Kč. Tel. 607 777 993.

Prodám **NOVÉ nenošené dámské boty** zn. Mustang, vel. 38. Šedohnědá barva, kotníčkové s kožíškem. Cena 900,- (PC 1599,-) Foto zašlu mailem. Tel. 777 314 031, pipatko1@seznam.cz

NEKOMERČNÍ INZERCE:

cena 40,- Kč (do tří řádek)

Inzerce je možno podávat v redakci, Velké nám. čp. 1, 1. patro, pondělí 9–12 a 13–15 hod, středa 9–12 a 13–17, pátek 9–12h.

inzerce@piseckysvet.cz, tel. 739 348 550

UZÁVĚRKA VŽDY 20. V MĚSÍCI

Strašák jménem brownfield /díl druhý/

Jak jsme na tom v Písku

Přestože patří Písek k prvním českým elektrifikovaným městům, výraznější hospodářský rozvoj města začal až v polovině 20. století, kdy v Písku vyrostly továrny se zaměřením na strojírenský, elektrotechnický, textilní, dřevozpracující a potravinářský průmysl...

Podniky jako Kovosvit Elektropřístroj, Jitex, Hikor či Vajax se staly ikonami socialistické ekonomiky a zaměstnávaly tisíce obyvatel z města i širokého okolí. Po roce 1989 nastaly změny, které nakonec vedly k tomu, že většina továren již nefunguje tak jako dříve. Došlo buďto k revitalizaci výroby nebo k jejímu ukončení.

Nemysleme si však nesprávně, že brownfieldy vznikají jen tam, kde skončila průmyslová výroba. Jedná se i o nevyužívaná veřejná prostranství, dlouhodobé proluky v zástavbě, sportovní areály, vojenské prostory, dopravní stavby, lomy, doly, bývalé zemědělské statky apod. Shrnutí: zanedbaná, neudržovaná a nevyužívaná místa, která člověk předtím upravil k obrazu svému. Ano, i Písek má své „Strašáky“ a společně se zástupci odboru RIMM (Rozvoj a investice městského majetku) se na některé z nich podíváme, abychom vás informovali o jejich současném stavu a především budoucnosti.

Nejvýznamnější lokace je třeba rozdělit do dvou skupin. Na skutečné brownfieldy a dále na místa, která by si zasloužila tzv. urbánní oživení.

Brownfieldy

LYŽAŘSKÝ SVAH

Koncem sedmdesátých a začátkem osmdesátých let skutečná písecká atrakce, za kterou sem jezdili i „Pražáci“. Ve své době svah s umělým povrchem s nejlepšími parametry. To už je ale historie. Od té doby svah dosluhuje a potřebuje zásadní investici do nového rozvoje, který bude splňovat požadavky dvacátého prvního století a umožní pokud možno celoroční využití areálu.

ŽELEZNIČNÍ VLEČKA JITEX

Pro mě osobně neskutečně zajímavé místo a je to hodně dáno tím, že jsem tudy chodil deset let do Jitexu. Ty zarostlé koleje v klínovité lince pod tratí mají něco do sebe. V rámci projektu

v Jitexu vznikl i nápad „co s ním“ a bylo to celé založené právě na těch kolejkách.

ŽIŽKOVA KASÁRNA

V kasárnách jsem byl jednou jedinkrát a to ještě jako jiskra. Skládali jsme tu slib a to je jediné, co si pamatuji. Od roku 1984 jezdím kolem kasáren do Prahy, takže samozřejmě vnímám ty „změny“ které se tu za ta dlouhá léta dějí.

REMAR

Tohle místo mi učarovalo už v dětství, kdy jsem chodil do vedlejšího baráku do školky. Bylo to neznámé a tajemné. Nikdy jsem uvnitř nebyl a asi proto je toto místo pro mě tajemné dodnes.

MĚSTSKÝ AREÁL – DVORNÍ ČÁST (BÝVALÝ ELEKTROPŘÍSTROJ)

Elektropřístroj se mi jako dítěti moc líbil a líbí dodnes. A myslím, že to hodně dělá i ten plot a stromy, které v téhle fabrice rostou už pěkně dlouho. Je to celé jako nakreslené. Po ukončení výroby si zde našly sídlo různé firmy a společnosti.

VYBYDLENÝ DŮM NA BAKALÁŘÍCH

Všechno kolem opravené a udržované, jenom tahle ruina to tu hyzdí. Ještě, že není úplně „na ráně“, ale tak trochu za rohem. Jak je vlastně tohle možné? A je to dlouhodobý stav, ne otázka jednoho roku.

SPOLEČENSKÉ CENTRUM DRUŽBA

Když se otevřela Družba, všichni chodili jen tam a starý kulturák byl rázem na vedlejší koleji. Plesy, diskotéky a koncerty tehdy plnily tento „megabarák“. Další boom zažila Družba jako jeden prvních z Discokomplexů v regionu. Potenciál tohoto dítěte komunismu je stále obrovský. A to jste neviděli to obrovské zázemí a všechny prostory, které normální návštěvník nikdy nevidí.

Bakaláře – malebná ruina uprostřed města...

ŽIDOVSKÁ SYNAGOGA

Do synagogy jsem nahlédl pouze jednou a krátce a bylo to vlastně náhodou, když jsem šel kolem a bylo otevřeno. Byl jsem hodně překvapen tím prostorem a o to víc jsem už „tenkrát“ nechápal, proč je to tu vlastně celá léta zavřená? Osobitá architektura uprostřed města ukrývající jedinečné komorní a duchovní místo...

Místa vhodná k urbánnímu oživení

SKLÁDKA HRADIŠTĚ

Každé rekultivované místo má smysl.

KOMUNIKAČNÍ PROPOJENÍ VÝSTAVIŠTĚ A SPARTAKU

(pod železniční tratí)

Když jsem chodil do školy na „Jarošovku“, tak jsme o poledních přestávkách chodili někdy hrát na Spartak na škvárové hřiště fotbálek. Už tenkrát jsme si zkracovali cestu přes trať. No, to propojení by tady bylo opravdu užitečné.

AREÁL SPARTAK, BURKETOVA ULICE

Kopec dobrý tak akorát k sáňkování – a nebo že by se tu nakonec realizoval ten slavný písecký nový bazén? Sluníčko se sem příjemně opírá skoro celý den. Umím si ho tu představit, jen doufáme, že pokud se to tady stane, tak vznikne důstojný architektonický soused lesnické školy.

GARÁŽOVÝ DVŮR ARMÁDY (VÁCLAVSKÉ PŘEDMĚSTÍ)

Tohle místo jsem „objevil“ až díky obchvatu kolem Písku, ze kterého je vidět. Člověk si je- nom zpětně uvědomí, kolik techniky a lidí tady asi kdysi bylo. Takový skoro památník.

/pokračování na další straně/

/dokončení/

POZEMEK PO BÝVALÉ „FEZOVCE“

Těhle fabriky je myslím hrozná škoda. Jednou jsem se po cestách vrátil do Písku a ona už nestála. Úplně klasický příklad ztraceného průmyslového a kulturního dědictví.

NEZASTAVĚNÉ NÁROŽÍ, ČECHOVA UL., U KINA PORTYČ

Jako dítě jsem v Čechovce bydlel asi do pěti let. Bylo to pár baráků od „Plechandy“ u starého mostu. Ta ulice mělo opravdu své kouzlo, a i když jí půlku časem zbourali a postavili místo ní náplavku jako je naproti před kulturákem, stále měla i ta zbývající půlka něco do sebe.

MEZIMOSTÍ (PRAVÝ BŘEH POD STARÝM MOSTEM)

Nábřeží mě nikdy nebavilo. Trošku takový „Prospekt Lenina“. Pokud se tu něco změní a návrhy se mi líbí, tak určitě lepší. Díky regulacím řeky jsme se úplně odřízli od řeky a díváme se na ni shůry. Zůstalo jen málo míst, kde si můžete u řeky sednout a strčit nohy do vody.

PROSTOR U BÝVALÉ BILLY (VEDLE BENZÍNKY SHELL)

Kdysi dávno v době „prvního boomu“ hypermarketů v České republice to bylo frekventované místo. Dnes je zde v největší části objektu vietnamská tržnice. Své klienty si našla a dlouhodobě

udrhuje i zdejší jídelna. V zimě (pokud napadne sněh) se jinak opuštěné parkoviště stává neoficiálním trenažérem školy smyku. Parkoviště využívají hojně řidiči kamiónů jako odpočívne místo.

PROLUKA V ROHÁČOVĚ ULICI

Ta díra mezi baráčky je tu tak dlouho, že mi přijde už vlastně samozřejmá. Pohled do vnitrobloku ale není nic moc. Takové neučesané a zmatené.

NEZASTAVĚNÉ NÁROŽÍ A VNITROBLOK U HLAVNÍ POŠTY

Ani zde si nemůžu vybavit, jak dlouho už tady vlastně „ta důra stojí“. Díky ní se nám nabízí pohled do téhož neučesaného vnitrobloku, ale z jiného úhlu. Další pohled se nabízí, půjde-li „myší dírou“.

NEZASTAVĚNÉ NÁROŽÍ UL. HARANTOVA A BUDĚJOVICKÁ

Ne ale každý vnímá toto prázdné místo s trávníkem a stromy jako něco, co by tu vlastně nemělo být...

HŘIŠTĚ JIH

Když jsem byl na gymplu, jezdili jsme sem hrát nohejbal. Bylo to tu prima, na samotném okraji města a hrávali jsme tu až „do nevidím“. Po předlouhých letech jsem toto místo navštívil asi před dvěma roky, když se zde uvažovalo o vytvoření multihřiště pro náctileté „a la parkur“. Je to stále parádní místo na okraji města, dnes bohužel opuštěné. Dnešní mladoši moc nesportují a ti, kteří chtějí, jsou odsud stejně vyhnáni obyvateli nejbližších paneláků, protože u toho dělají hluk.

LÁĎA BERAN ML.

INZERCE

**POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA**

Písek a okolí
Harantova 415
(vedle Gigacomputeru)

**Stálá služba 24 hodin denně,
též SO, NE a svátky**

Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz

**POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.****NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ****Pohotovost****Žižkova ul.****Lesní hřbitov - mobil****Lesní hřbitov - kancelář****E-mail:****WWW:****604 221 737****737 206 711****603 831 021****382 212 011****hrbitovy@ms-pisek.cz****www.ms-pisek.cz**

**ZAJIŠŤUJEME
KOMPLETNÍ
SLUŽBY**

**ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU**

JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ

Dvě školy, dva jarmarky

ZŠ Svobodná, foto PS/Zdenka Jelenová

Na ZŠ Svobodná je tradiční adventní jarmark příležitostí, při které se ve svátečně vyzdobených chodbách a třídách první sobotu v době adventní setkávají současní i bývalí žáci školy, jejich kamarádi, příbuzní, ale i další věrní návštěvníci. Mnozí váží cestu i přes notný kus republiky. Někteří si přicházejí hlavně popovídat a sdělit novinky za dobu, kdy se neviděli, jiní nakoupit dárky pod stromeček nebo vánoční dekorace. Oblíbené jsou také dílničky, kde je možné nazdobit perníček, vyrobit panenku či andělíčka z vlny, svíčku nebo třeba dřevěného skřítku.

ZŠ J. K. Tyla, foto Jaromír Hladký ml.

Stejně jako na waldorfské škole, i na ZŠ J. K. Tyla je vždy adventní jarmark doplněn pestrým programem, který připravují děti – na Tylovce to byly například mladé flétnistky a pěvecký sbor, na Svobodce zase divadelní vystoupení souboru Culíček nebo pěvecký sbor rodičů a učitelů školy. Fotoreportáže z obou skvělých akcí najdete na www.piseckysvet.cz.

Dobrovolný svazek obcí Zlatý vrch získal mobilní učebnu

Mobilní učebna? To jako, že přijedete na náves s pojízdnou prodejnou, ve které místo roh-líků budou počítače?

Takhle nějak reagovalo pár přátel (nezávisle na sobě), kterým jsem se chlubila, že se nám na svazku podařilo získat dotaci na vzdělávání. Ta představa by se mi celkem líbila, ale ve skutečnosti to vypadá trochu jinak ;o)

Dobrovolný svazek obcí Zlatý vrch získal finanční podporu z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost (OP VK) pro projekt Společně pro další vzdělávání, který byl zahájen letos, 1. července, a měl by trvat do konce června roku příštího.

Jedná se o projekt zaměřený na zkvalitnění dalšího vzdělávání dospělých ve venkovských oblastech. Vzdělávání je určeno pro obyvatele obcí a městeců do dvou tisíc obyvatel. Žadatelem je Dobrovolný svazek obcí (DSO) Zlatý Vrch (Jihočeský kraj – Písecko), partnery projektu s finanční spoluúčastí jsou DSO MR Bělá

a Sdružení SPLAV z Královéhradeckého kraje – Rychnovska. Dalším partnerem je Svazek obcí regionu Písecko.

Na území Písecka bude v různých obcích uspořádáno celkem devět seminářů právního vzdělávání a spotřebitelské gramotnosti dle nového Občanského zákoníku a patnáct počítačových kurzů.

Právní semináře jsou jednoodpolední záležitosti na téma dědického a rodinného práva a práv majetkových, stejně jako semináře spotřebitelská gramotnost.

Pro ICT kurzy byla pořízena mobilní učebna – celkem dvanáct notebooků a dataprojektor s plátnem.

Prozatím se uskutečnily kurzy v Tálíně, Skálách, Ražicích a Dobevi. V lednu jsou naplánovány kurzy v Drahoněch a Heřmani. Kurzy vedou zkušené pedagogové z písecké průmyslovky a jsou pro účastníky zdarma.

DAGMAR CHMELÍKOVÁ

Inzerujte v Píseckém světě!

Na tomto místě mohl být
Váš inzerát!

Plošná inzerce od 680,- korun
CENÍK si vyžádejte:

inzerce@piseckysvet.cz
tel. 739 348 550

Výtěžek pomůže naší neziskové organizaci zkvalitnit a rozšířit obsah tohoto měsíčníku, který vychází ve stálém nákladu 5000 výtisků.

**Chcete podpořit
naše noviny?**

Vydávání občanských novin Písecký svět můžete podpořit libovolnou částkou na účet veřejné sbírky:

783 100 3001 / 5500

Pater Cyril Tomáš Havel pochází z Pošné na Pelhřimovsku, střední školu vystudoval v Praze a po maturitě se rozhodl vstoupit do řádu petriniů. Teologii začal studovat v Českých Budějovicích a zakončil ve Vídni. Po vysvěcení na kněze působil sedm let v českobudějovickém kostele Panny Marie Růžencové. Před šesti lety byl zvolen představeným kongregace, která má nyní deset bratří. Do Písku se přistěhoval v roce 2010. Je duchovním správcem kostela Povýšení sv. Kříže (známý jako „klášter“ na Velkém náměstí) a administrátorem farnosti Putim. Spolu se třemi bratry obývá dům Petrinum v Soukenické ulici.

Cyrole, můžete nám trochu přiblížit, kdy a proč vlastně přišli petrini do Písku?

V Písku jsme už od roku 1906, kdy jsme dostali do správy klášterní kostel. Samozřejmě v době komunismu jsme tady působit nemohli, ale přesto během těch více než sta let vznikla řada hezkých projektů. Byly to sice spíše věci vnitrocírkevní, následně měly ale dopad i na celý náš kraj. Před válkou a během války tady petrini provozovali takzvaný Ústav pro pozdní kněžská povolání, což bylo vlastně pomaturitní studium pro muže, kteří si chtěli dodělat maturitu a jít do semináře. Bylo to ve Šrámkově ulici a studenti bydleli v soukromí. Jednalo se o starší muže, kteří už předtím měli svá civilní povolání. Tihle kněží pak působili v celém kraji a udělali mnoho dobrého. Patřil mezi ně i Pater Xaver Kobza, který byl původním povoláním holič. Já jsem moc rád, že v naší kongregaci díky tomu byli lidé jeho typu, kteří už měli zkušenosti z praktického života (měli jsme třeba krejčího nebo zahradníka) a k tomu si přidali kněžskou službu. Poznal jsem je už jako starší pány a byli v mých očích trochu jiní, měli blízko k lidem. Já jsem si toho velice vážil a byl to také jeden z důvodů, proč jsem si řekl, že chci být petrin.

Kongregaci bratří Nejsvětější Svátosti (Congregatio Fratrum Sanctissimi Sacramenti, CFSSs) založil 8. září 1888 kněz Václav Petr, po němž se jejím členům říká petrini nebo petríni. V Českých Budějovicích nechal vystavět kostel Panny Marie Růžencové a při něm klášter (Petrinum), který dosud slouží jako hlavní dům řádu – mateřinec. Petrini jsou jediná ryze česká mužská kongregace. V roce 1949 byl řád čítající 41 řeholníků násilím rozeznán komunistickou mocí, petrini uvěznění nebo internováni a klášterní domy zabaveny. Činnost řádu mohla řádně pokračovat až po sametové revoluci. Kongregace působí v Českých Budějovicích a v Písku. Generální představený petrinů bydlí v Písku – pater dr. Cyril Tomáš Havel CFSSs.

CYRIL TOMÁŠ HAVEL: **Pozorovat, kde co klíčí,** **a dát tomu** **prostor**

Jste součástí písecké římskokatolické farnosti, jak to funguje?

S naší přítomností v Písku je to trochu složitější v tom, že fungujeme v rámci Římskokatolické církve a ta tady má svou farnost, kterou spravuje děkan. Naši bratři tady tedy vždy působili v rámci této farnosti, ale navíc při klášterním kostele sloužili bohoslužby a provozovali svou

vlastní činnost. Nejlepší éra asi byla v době, kdy tu byli ti studenti. Tehdy secvičovali divadla a dělali řadu programů, které sloužily jim k potěšení a lidem k pobavení. Bratři se snažili spolupracovat s děkanem, což v historii nebylo vždy ideální, zato dnes je to na nejlepší úrovni. Dnes jsme v Písku čtyři a kromě správy klášterního kostela máme na starosti duchovní správu v celé řadě okolních obcí na Písecku.

Jak jste se stal představeným řádu? Jste ještě velmi mlád... Co taková funkce obnáší?

Musím to trochu omluvit. Kvůli čtyřiceti rokům komunismu nám chybí střední generace bratří, a když zemřel náš předchozí představený Vojtěch Jeniš, bylo už potřeba sáhnout mezi nás mladší. Já jsem se tak stal trochu neplánovaně představeným, bylo mi třicet. To je nestandardní, ale taková byla situace. Snažím se organizovat vnitřní život kongregace, aktuálně také řešíme restituce. Historicky jsme něco málo vlastnili, sice ne přímo v Písku, přesto musíme řešit právní úkony a hledat možnosti, jak o majetek pečovat.

Co považujete za poslání petrinů v Písku?

Nejdůležitější je být k užtku celé farnosti, nebýt důvodem rozporů, ale naopak přispívat k duchu porozumění a pochopení, což není vždycky samozřejmé. Když se faráři mezi sebou hádají, nepřináší to užitek a nemohou z toho mít lidé

Srdečně Vás zveme: 24. Tříkrálový ples

**sobota 10. ledna
hotel Bílá růže, od 20h**

**K tanci i poslechu
hraje JOHNY BAND**

**Večer obohatí předtančení
TS LOUISIANA a džezový kvintet
JOE BERAN ORCHESTRA**

Vstupné jen 100,- Kč

**Výtěžek bude věnován na likvidaci
lepry a TBC ve třetím světě.**

**Tříkrálový ples se stal dobrou tradicí
dopřát si s přáteli pohodový večer
a zároveň přispět na záchranu
nemocných dětí.**

**Vstupenka může být dobrým
vánočním dárkem! Zakoupíte ji
v antikvariátu U slona, Karlova ul.**

radost. Tím je pak degradováno svědectví o hodnotách křesťanství. Náš kostel hodně navštěvují rodiny s dětmi, v mém případě tomu tak bylo, i když jsem byl v Českých Budějovicích. Mohli bychom říct, že je to taková novodobá tradice. Teď nedávno bylo sčítání účastníků bohoslužeb, u nás v klášterním kostele bylo přes dvě stě lidí a věkový průměr 36 let, což je v celém širém okolí světlá výjimka. Kromě pravidelných bohoslužeb pořádáme také jednou za měsíc setkání pro rodiny s dětmi nebo jezdíme na výlety. Je mi to blízké.

Věnujete se také vydavatelské činnosti...

Ano, v Písku máme redakci časopisu pro děti a jejich rodiče, který se jmenuje DUHA. Vychází už asi dvacet let, čtyři roky to máme na starost my. Je to česká mutace časopisu, který vychází v Rakousku. S Evou Muroňovou jsme také vydali už asi pět knížek právě pro tuhle kategorii rodičů dětí. Rádi bychom v tom pokračovali, protože vydavatelství je také trochu tradice. Už

v minulosti tady petrini vydávali takové lístečky pro mládež, pamatuji si na jeden s nápisem „Sklení piva to začalo...“ V našem domě v Soukenické ulici také chceme i nadále pořádat semináře a kurzy pro učitele mateřských škol, učitele náboženství ve farnostech, kde se mohou inspirovat pro svoji praxi, výhledově pak duchovní obnovy nebo dny modlitby. Moji bratři dělají všechno, co je ve farnosti potřeba, jezdí po vsích, učí náboženství nebo chodí za nemocnými.

Jaké máte plány do budoucna?

Nejdůležitější je podle mě, aby se ještě více upevnil život farnosti jako takové, protože to je potenciál pěti set lidí, který může nějak prospět i celému městu. Také bych rád, abychom společně s rodiči udělali něco smysluplného pro novou generaci. Já třeba chodím do školek. Chceme sloužit lidem, se kterými se setkáváme. Mám i jeden vlastní sen, ale závisí na tom, jestli se toho někdo ujme, protože já sám už nemám kapacitu. Tady v domě v Soukenické ulici jsou prostory, kde by se mohli pravidelně scházet senioři, uvařit si tady kávu, čaj, povídat si a organizovat programy. Já o tom pořád mluvím a čekám, jestli se ten nápad ujme, jestli si to někdo vezme za své.

Neměl byste ze své pozice představeného někoho pověřit?

Víte, moje zkušenost je taková, že lepší než věci organizovat, zařizovat a přikazovat, je spíše pozorovat, kde co klíčí a pak tomu dát prostor. Až to uzraje, tak to bude. Ti lidé potom z toho mají sami radost a ta hodnota je už v tom, že sami pro druhé něco dělají.

Jste v Písku teprve čtyři roky, už se cítíte být alespoň trochu Písečkákem?

Necítím se být Písečkákem, ale je pravda, že při volbách už jsem křížkoval podle toho, koho znám. Mám Písek rád, vážím si ho. Ale jedno je mi tady úplně proti srsti, jsem zvyklý žít ve větších městech. Tady je to malé a každý o každém všechno ví nebo si to alespoň myslí, na to si ještě zvykám. V tom se neumím orientovat a ani nevím, jestli se v tom chci orientovat. To s sebou nese velikost měst a vztahy. Já se cítím dobře buď ve velkém městě, tam je to úplně nepřehledné, nebo na malé vesnici, tam je to zase úplně přehledné. Ale to laťování někde mezi mi nedělá dobře, mám ráda, když člověk ví, s kým má tu čest.

Máte nějakou nabídku nebo výzvu pro píseckou veřejnost?

Máme ve farnosti skupinu žen, která plete z vln takové čtverce, z nich se šíjí deky a ty se pak prodávají. Smyslem je dostavět za vydělané peníze školu v africké Malawi. Byli bychom moc rádi za zbytky starých vln. Leckdo má doma v šuplíčku vlnu, kterou nepotřebuje... Přineste ji k nám do Petriny v Soukenické ulici.

NABÍDKA PUBLIKACÍ

Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti založila vlastní společnost, která se věnuje vydávání publikací pro děti a mládež. Dvakrát měsíčně vychází časopis DUHA určený dětem, jejich rodičům a učitelům náboženství. Nabízí témata, texty, obrázky a hry ke společné práci a rozhovoru o víře a křesťanských hodnotách. Současně lze využívat také webové stránky www.mojeduha.cz

Knihy Děti se ptají, odborníci odpovídají je určena kněžím i rodičům dětí, které se připravují k prvnímu sv. přijímání nebo na křest.

Pod názvem Obrazy života – život v obrazech čtenáři naleznou 88 obrazových karet pohlednicového formátu a příručku 44 didaktických her k rozvoji abstraktního myšlení a porozumění symbolům Bible a křesťanství. Kromě výuky náboženství lze karty všestranně využít i při výuce na 1. stupni ZŠ nebo v hodinách výtvarné, hudební a literární výchovy.

Knížka Církev ve CMYKu objasňuje, že k reprodukci obrazu existují dva způsoby míchání barev. Jeden z nich se jmenuje CMYK a vytváří barvy mícháním tří barev a černé. Také lidé si vytvářejí obrazy mícháním různých názorů nebo úsudků, opírajících se o osobní zkušenosti. Jak by mohly vypadat základní barvy k namíchání obrazu české katolické církve?

Vše si mohou zájemci zakoupit v domě Petrinum, v Soukenické ulici 161 v Písku nebo v Knihkupectví Elim.

MAGDALENA MYSLIVCOVÁ

Fotografie z archivu C. T. Havla

RADEK BERAN:

Chci přežívat ve společnosti loutek

Na stránkách Píseckého světa rádi představujeme úspěšné Písečáky nebo písecké rodáky, kteří ve své činnosti přesáhli nejen hranice města. Jedním z nich je Radek Beran, loutkář tělem i duší. Zakladatel souboru Buchty a loutky, který vznikl v roce 1991 jako divadelní soubor z absolventů Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU.

Radek Beran se svou loutkou z pohádky O neposlušných kůzlátkách. Foto archiv RB

Nezávislé alternativní loutkové divadlo Buchty a loutky, hrající pro děti i dospělé, má za sebou více než 19 titulů pro děti a více než 18 premiér pro dospělé; dále mnoho jednorázových projektů v oblasti netradičního divadla, specifických výtvarných akcí a rovněž ve filmu. Žijí a pracují v Praze, kde je můžete vidět zejména ve Švandově divadle na Smíchově. V Písku jsme soubor mohli vidat v bývalé literární kavárně RW cafe, Sladovně nebo na Neobyčejném loutkovém festivalu na Bakalářích.

Můžete zavzpomínat na vaše první zkušenosti s loutkovým divadlem?

Loutkové divadlo naživo jsem viděl tehdejší televizní hvězdu dětských pořadů Štěpánku Haničincovou s Čertíkem Bertíkem, v loutkovém sále Kulturního domu v Písku. A taky jsem měl moc rád televizní pohádky hrané loutkami – animovanými i rozhýbanými v reálném čase.

Jakou máte profesní přípravu, jaký obor jste studoval?

Studoval jsem Divadelní akademii múzických umění v Praze, obor loutkoherectví. Od roku 1991 jsem členem nezávislého divadla Buchty a loutky. Mimo to občas nějaká spolupráce režijní, loutkoherecká, učitelská, lektorská – všechno, co se týká loutek.

Kdo se na zrodu souboru podílel?

Buchty a loutky vznikly v roce 1991. Zakládali jsme je tři spolužáci z ročníku a tři spolužáci, kteří byli o ročník výš. Moc se nám nechťelo být zaměstnaní ve státním kamenném divadle, pokusili jsme se přežít z věcí, které sami vymy-

slíme, nazkoušíme, odvozíme a zahrajeme. Zatím se to pořád daří.

Čím se ansámbl Buchet a loutek odlišuje od jiných loutkoherců?

Moc divadel tohoto typu není. Asi to není tak jednoduché, jak to vypadá. Nezávislých profesionálních divadel není moc. Divadlo Bratří Formanů, Divadlo Líšeň z Brna, Divadlo Dell' arte z Českých Budějovic, Divadlo Continuo z Malovic, Divadlo Športniki a víc mne nenapadá. Tedy to jsou divadla, která hrají i pro dospělé s loutkami. Loutkových divadel pro děti je dost a několik moc dobrých. Ale pro dospělé... to není legrace.

Jaká představení máte za sebou a která máte nejraději?

My se v Buchtách střídáme v režirování. Takže já mám moc rád ta, která jsem režíroval já. A z těch, která režíroval někdo z kolegů... No určitě pohádky pro děti, vlastně všechny – to je taková čistá radost a světlo. Z těch pro dospělé – Příběh ???člověka (o letci Meresjevovi), Tajemný cizinec (s živou rockovou kapelou na jevišti, kterou jsme tvořili my a dva kamarádi muzikanti), Artuš neboli Artuš (kvůli rituálnímu rozměru). Z těch „mých“ – vymyslíme to stejně všichni dohromady a režisér má jen právo veta: Urbild, Rocky IX a Tibet – Tajemství červené krabičky.

V Písku jsme váš soubor mohli vidat v již neexistující literární kavárně RW cafe, Sladovně a nově na Neobyčejném loutkovém festivalu. Jak se vám hraje v rodném městě a kde všude jste se souborem vystupovali?

V Písku se nám hraje dobře a rádi bychom čas-

těji, ale není to tak snadné. Je to tady trochu začarované. Ale chápu, že na volnou kasu nejsme žádný trhák a pro děti je to luxusní zboží – dovážet pohádku z Prahy. Ale za každé hraní v Písku jsem rád. Třeba ve Sladovně se hraje skvěle, je znát, že příznivců téhle galerie přibývá.

Několik let už sídlíte se souborem ve Švandově divadle v Praze. Jaké to má výhody a nevýhody, mít svou stálou scénu?

Ve Švandově divadle nejsme zaměstnaní. Platíme si v budově divadla kancelář a zkušebnu. A ve sklepním studiu hrajeme pro děti v neděli a asi pětkrát v měsíci pro dospělé. Je to luxus, být takhle v centru, a publikum ví, kde nás v Praze najde. To je dobré. Nevýhodu vlastně žádnou nevidím. Nijak nás to nesvazuje a Švandák snad něčím i obohacujeme. Snad.

Jako herec, producent či režisér jste spolupracoval na řadě filmů. Přiblížíte nám tuto zkušenost?

To je jednoduché. Jak jsem říkal, od dětství jsem měl loutkové filmy jakýchkoli technologií rád – a mám je rád dodnes. Přitahovalo mě to, a kdybych se nestyděl, šel bych místo na DAMU zkusit přijímačky na FAMU. Mělo to tak být, myslím, že divadlo má i terapeutické účinky a pro moji osobnost to mělo blahodárné účinky. Stejně se pořád přibližuji médiu filmovému a teď si plním dětský sen – natáčet loutkový film, který mohu nějakým způsobem ovlivnit. Tedy jak bude vypadat a co u jeho sledování prožijete. Dosud jsem spolupracoval spíš jako najatá síla, kterou ta práce baví, moc zajímá a ráda si někdy i přivydělá.

Před osmi lety jste natočil hodinový loutkový film pro dospělé Chcípáci. Měl být poklonou brakovým a pokleslým příběhům. Jak ho s odstupem času hodnotíte?

Jako nedoceněný hit festivalu brakových filmů. Těžko se mi hodnotí, když jsem ho psal a režíroval, nechal na něm spoustu času bez jediné korny. Veliká škola, veliká svoboda, veliký punk.

Podílel jste se také coby loutkoherec na filmech Jana a Zdeňka Svěrákových Kuky se vrací a nové pohádce Tři bratři... Čím vás tahle práce profesně a osobně obohatila?

Profesně jsem získal sebedůvěru vůbec pomyslet, že by to snad i šlo, natočit vlastní loutkový film do kina. Osobně – seznámil jsem se s Janem Svěrákem. Práce na Kukym byla moc příjemná a poučná – právě v tom, jak loutku použít, nebát se neohrabanosti, důvěřovat kouzlu střihu a naopak kouzlu dlouhého záběru. Na Třech bratřích jsem byl dva dny, tak nemohu moc soudit. Snad jen – krásná lokace.

Málo se ví, že jste spolupracoval také na projektu Gumáci, politické satíře, kterou TV Nova uváděla v 90. letech. Jak na to vzpomínáte?

Pragmaticky. Nejlepší kšeft mé kariéry. Rychlá efektivní práce, dobře placená. Dobrá parta lidí, kteří natáčeli na place. Bohužel není jednoduché napsat kvalitní politickou satiru, to nás ještě čeká. Tak snad ještě někdy a nad lepšími skeči.

Na Písecku jste natáčel přímo v lesích záběry do nového celovečerního filmu Malý pán. Kde jste natáčel a podle čeho jste lokace vybíral? Prozradíte nám více o tomto filmu?

Natáčeli jsme v Borečnici, v Temešváru a v Píseckých lesích. Místa jsem vybíral proto, že to tady znám a vím, jak ta místa vypadají, když si člověk klekne na zem a podívá se z loutkové perspektivy. Ne každé malebné místo pro hraný film je k tomu vhodné a naopak. Občas šlo opravdu o miniaturní kouzelná zákoutí. A když jsem byl v úzkých, přispěchal s dobrou radou kamarád Václav Kinský, snad víc než jen písecký rodák. Příběh je na motivy knihy Velká cesta malého pána od Lenky Uhlířové a Jiřího Stacha. Pro mě je o důležitosti kamaráda, blízké duše, různých podobách samoty, důležitosti nepřítelů a krásě ošklivosti.

Letos v říjnu hrály Buchty a loutky v Českém centru Berlín pohádku Zlatá husa. Humorné loutkové představení plné fantazie vzniklo podle stejnojmenné pohádky bratří Grimmů a bylo k vidění v berlínském Theater Jaro. Foto archiv Buchet a loutek

V čem je práce na celovečerním loutkovém filmu, jakým je Malý pán, nejnáročnější? Objevily se nějaká úskalí či problémy?

Zpočátku čirá radost, postupně řada úskalí, hlavně čas, psychická zátěž. Je to snoubení dvou protikladů. Účast na vzniku krásných obrazů, zároveň obava o jejich funkčnost a sdělitelnost.

Co plánujete do budoucna a kdy Buchty a loutky uvidíme zase v Písku?

V Písku zahrajeme, když o to bude někdo stát a koupí si naše představení – jednoduché a složité zároveň. Plánuji ještě chvíli vydržet přežívat ve společnosti loutek, na jevišti nebo ve filmu. A rád bych se vrátil do Písku se svou ženou a uskutečnil zde invazi loutek, surrealistických událostí a dobré kávy.

ZBYNĚK KONVIČKA

INZERCE

DLUHOVÁ PORADNA

tel: 602134647

www.ab-finance.cz

bezplatné poradenství

řešení finanční tísně

sloučení půjček

vyplacení exekucí

oddlužení

Písek- Velké náměstí (vedle Bati)

volejte -pište sms - prozvoňte

V případě zájmu Vás poradce navštíví a problém vyřeší přímo u Vás doma

Připijte si s nimi na zdraví a užijte si příjemné chvíleky s Vašimi mazlíčky nejen v čase Vánoc, ale i po celý příští rok.

Tým chovatelské prodejny Zoo Drličov
Fráni Šrámkova 129, Písek
www.zoodrlicov.cz

Pivo pro psy, zakoupíte u nás.

Spor o romské centrum?

Obyvatelka Rokycanovy ulice přišla do redakce s rozhořčenou reakcí na článek o spolku CEROK, který chce v této ulici, v domě pronajatém od města Písek, od ledna provozovat centrum pro vzdělávání romských dětí a romskou kulturu. Netuším, čeho se autorka bojí, ale nechce být jmenována, přestože poskytla redakci kontakt. Ve své reakci, kterou osobně přinesla, píše:

Spolek CEROK, centrum romské kultury, dostal do zápujčky prostory v Rokycanově ulici 227 za účelem zřízení klubovny, kde by se měly vzdělávat romské děti. Znepokojení občané byli ujištěni, že vše bude probíhat pod dohledem dospělých v odpoledních hodinách a v žádném případě nedojde k rušení nočního klidu... Dne 29. listopadu ve večerních hodinách začalo být v těchto prostorách rušno. Hluk se stupňoval a neustal ani do desáté hodiny. Kolem jedenácté hodiny bylo z domu slyšet rány, rozbíjení věcí a křik. Občané se proto obrátili na policii. Ta přijela a vykazala skupinu rozjařených mladistvých z domu ven. Zanedlouho poté došlo k dalšímu výjezdu na základě hlášení procházejících osob, neboť jeden z romských mladíků se v domě schoval. Po odjezdu policie vyběhl polonahý a zakrvácený z domu č. 227 a následovně kopal a mlátil do dveří domů okolních. U zásahu byla přítomná jak městská, tak státní policie včetně záchranné služby.

Martina Červenáková, jedna ze zakladatelek a vedoucích spolku CEROK, k tomu říká: „O ničem takovém nevím, v Rokycanově ulici je ale ubytovna, kde bydlí Romáci, a je možné, že se něco takového stalo tam, rozhodně ne

v prostorách dětského klubu, tam je všechno v pořádku a připravujeme lednové otevření, přijďte se podívat! Prohlížela jsem to tam po tom hlášeném incidentu i s paní ředitelkou DBS a žádný problém tam nebyl. Obyvatelé okolních domů si ale na nás stěžují od začátku, sepisovali hned petici, nechtějí nás tam. Proč nám nedají příležitost ukázat, jaké máme plány? Říkají, abychom chodili do práce, abychom se změnili – ale nechtějí nám k tomu pak vůbec dát možnost, když pro to něco dělat chceme, když připravujeme aktivity pro naše děti, když je chceme vychovávat a učit.“

Mluvčí pisecké Policie ČR Kamila Čuřínová Ingrišová na náš dotaz sdělila, že žádný záznam o zásahu v Rokycanově ulici z inkriminované soboty nenašla. Na místě ale zasahovala Městská policie Písek, zástupce velitele Martin Opava sdělil: „V sobotu 29. listopadu večer naše hlídka řešila problém v Rokycanově ulici. Na místo jsme vyjžděli opakovaně, občané si nejdříve stěžovali na hluk a rušení nočního klidu, což potvrzeno nebylo. Při opakovaném výjezdu se na ulici pohyboval mladý muž, který byl ošetřen.“ Podle městské policie se neprokázala souvislost se spolkem CEROK a dětským klubem.

Do nově vznikajícího centra v Rokycanově ulici se brzy znovu podíváme, zda se záměry romských maminek vydaří. Doufáme, že se nepotvrdí obavy, že příslušníci pisecké „většiny“ jsou natolik rasističtí, že ani sebelepší romský projekt nepodpoří!

ZDENKA JELENOVÁ

Lávka by byl hezký dárek!

Jako občan Písku a historik zdejšího muzea se dívám do minulosti pořád, takže nyní místo rekapitulace končícího roku prosím o možnost jednoho pohledu tak trochu do budoucnosti. Přiznávám, že jsem letos jako dítě, kterému slíbili hračku a pak mu ji nedali. Jsem v silném citovém vztahu k Pleskotově lávce u Václava, která se mi však v současné době rozplývá v nejasné mlhovině. Stydím se za svou nízkou občanskou angažovanost, za neschopnost bojovat za věc, kterou bych rád a o které jsem přesvědčen, že má smysl. Ten smysl navíc vidí skoro všichni, s kterými o ní mluvím, a ničí mě tím. Nevědomky umocňují stud způsobený mou pasivitou.

Kdo jiní, než mi Písečtí, pro většinu Čechů indiánskou řečí „Ti, co chodí po Kamenném mostě“, by měl chápat význam a důležitost spojení jednoho břehu s druhým? Finanční náročnost? Přemysl Otakar II., investor našeho historického mostu, by se odhadovaným nákladům vy-

smál, sám možná musel kdysi řeku kvůli stavbě odklánět (nebylo by tenkrát finančně výhodnější jen třeba brod na Otavě upravit nebo o kus dál zřídit převozníka?). Stavitel? V současné době bezpochyby jeden z nejlepších, takový dnešní Petr Parlér – i když velikost tohoto gotického stavitele určitě snižuje fakt, že se v podstatě ke všem svým zakázkám dostal bez architektonických soutěží, to uznávám...

Je mi to líto. Budou Vánoce a já vlastně marně přemýšlím, kdy a čím naposledy si naše město udělalo radost... O letošních svátcích si tak budu snít o tom, že si Písek tenhle dárek jednou dá. A pak nakonec lávku ještě pojmenuje po Dagmar Šimkové, jak to navrhuje bývalá paní starostka Skřivánková. Ale to už snad radši ani ne, jinak by moje žena z Třeboně se mnou nemohla vydržet, jak bych se jako Písečák nějakou dobu hrdostí bezmezně nafukoval.

JAN KOUBA, historik Prácheňského muzea

Vánoce, reklama a děti

To, že jsme se stali konzumní společností netřeba připomínat a rozebírat. Hodnoty se prostě mění a je to vždycky stejně na každém z nás, jakou cestu si

zvolí. Tradice, respekt, úcta a tolerance se vytrácejí a téměř vše válčují bankovky, trh, kariéra a úspěch. A válčují nám a hlavně dětem i Vánoce. Bez jakéhokoli respektu, že reklamní a prodejní kampaně by měly vycházet z toho, že se na televizi dívají i malé děti, kterým jsou přece Vánoce určeny nejvíce. Ale ono je to ve skutečnosti tak, že na tom je to vlastně celé založeno.

Ve jménu byznysu tak posloucháme reklamní slogany o Ježíškovi, Vánocích, dárkách. Záměrně nebudu žádný jmenovat, abych těm, které za to nemám rád, ještě dělal reklamu. Velké firmy a jejich reklamy kazí ten největší zázrak, který se každoročně opakuje. Stromeček, Ježíšek, dárky, Vánoce. Čas tajemství a překvapení. Čas očekávání, radosti a často i zklamání, že Ježíšek nepřinesl to, co měl. Romantika, pohoda a klid. Zvykli jsme si už ale na to, že Vánoce se staly spíše stresem, který skončí až na Štědrý den u stromečku. Samozřejmě ale nemluvím za všechny. Je nás ještě stále dost, kteří si to užíváme.

Často mne napadá, jestli ti, kteří vymýšlejí podobu reklam na jednotlivé produkty v čase vánočním, jsou také rodiči a myslí na to, co by na to řekly asi jejich děti nebo jak by jim to pak vysvětlovali. Měla by to být pro ně vlastně velká výzva, vymyslet reklamní spot tak, aby se „trefil“ do celého vánočního příběhu a byl zabalen do nějaké pohádky. Těch prostředků, jak to udělat, je dnes už spousta. Pravda, některé firmy toto alespoň trochu ctí a snaží se. Sice nevím, jestli v zájmu těch nejmenších, anebo kvůli celkové image, ale snaží se.

Vánoce jsou pro obchodníky žně v pravém slova smyslu a připravují se na ně celý rok. Tedy spousta času vymyslet takovou reklamní kampaň, která by více respektovala ten krásný dětský svět a nekazila vánoční sen sdělením o „Ježíškovských slevách“.

LÁĎA BERAN ml.

L'UBA RÁDY VÁVROVÁ:

Kámen mne musí oslovit

Zima je tu, a tak se zkusím vydat na tenký led. Jak jinak pojmenovat pocit, jenž se mne zmocňuje, když hodlám psát o spolubydlící manželce (další epiteta ornans nesměle vypouštím). Umělkyní chtěla být Ľuba od mala, leč cesty ke studiu se uzavíraly jedna za druhou...

Chryzantémy

V pokročilém dětství sice navštěvovala bratislavský ateliér sochaře a medailéra Andreje Goliáše a jeho manželky Anny Drobnej, práh středoškolské umprumky, kde se chtěla věnovat textilní tvorbě, však překročila jen při přijímacích. Po maturitě na esvéešce (dnes gymnáziu) to zkusila na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě s cílem obohatit slovenský scénický kostým.

Zda měla nebo neměla dostatek talentu, se už nedozvěděla – chybělo jí to hlavní: politický profil. Hlavní penzum pracovních let pak strávila jako pracovnice Univerzitní knihovny v Bratislavě a místní základny Britské rady, pak v roce

Náhrdelník „Kamínky z pláže“

1999 přešla na volnou nohu jako překladatelka nejen beletrie, ale populárně naučné literatury.

Do Písku přibyla před více než sedmi léty, tak trochu proti své vůli. Náklonnost k městu – měnící se s počasím jen málo připomínajícím bratislavské slunečné podnebí – v ní začala probouzet tehdejší Sladovna a v té Alena Pintýřová. Dílny, workshopy a výstavy v Ľubě oživily někdejší dívčí umělecké sklony. Malování, enkaustika, vyřezávání do dřeva a další aktivity v sladovnických dílnách se postupně přenesly do stále méně prostorného ateliéru pod střešou domu v Logrech. Stále méně prostorného, protože v něm o místo soutěží stále více výtvarných technik.

Kdo k nám přijde, obdivuje díla a výrobky patřící k patchworku. Už dávno nejde o sešívání hadříků, jež zbyly nebo byly vypárány ze starého ošacení. Nebydlíme přece v nějaké zapomenuté chaloupce ve Skotsku. Štůsky látek, krabice plné příštích „projektů“, ale i muzeum textilií uchovávající dokonce původní pravou šušťákovinu z 60. let minulého století nebo kloboukové stuhly z dob předválečných jsou nevyčerpatelným pokladem pro nové „projekty“ – pravda, pokaždé je k nim třeba ještě „něco“ dokoupit. Umělkyně totiž směřuje od tradice k art quiltu – a v tom si už s „hadříky“ nevystačí.

Mám rád, když manželka vytváří něco většího – to se z ateliéru ozývají slova ostřejší než jehla šicího stroje. Pro mne je to znamením, že na příští výstavě zase uvidíme něco, u čehož se vyplatí zastavit. Naposledy to byla nástěnná textilie s rozměry 210x190 cm s objednaným tématem chryzantém.

Po prohlídce obměňující se patchworkové galerie (občas se něco prodá) zájemcům předvádíme daleko rychleji se střídající kolekce šperků – zejména těch z polodrahokamů, ale i jiných zajímavých „šutrů“ zasazených do cínu. Kombinování kamení a kovů, lýtý boj s pájkou, neochota některých materiálů přilnout k jiným nebo sklon některých minerálů k praskání vyvolávající napětí vyšší než síťové a teplotu, při níž se taví ji-

načí matérie než měkký cín s příměsí stříbra. Už několikrát – zejména při nákupu polotovarů na vzdálenějších burzách – jsem z umělkyně doloval odpověď na otázku, proč to musí být právě „tyto“ kameny. „Kámen mne musí oslovit. Koupím jen ten, který ke mně promluví,“ zní železně pravidelná odpověď. A taky jsem si všiml, že takový kámen, s dalšími bratříčky a všelijakou tou postříbřenou korálkovou havětí, se pak válejí na pracovním stole (zřejmě jde o tvůrčí konferenci), než ukecají tvůrkyni, která z nich pak vyrobí to potěšení dam rozličného mládí.

Zcela samostatnou vědní disciplínou je pořizování vhodných obalů pro díla. Distribuci brzdí neochota tvůrkyně opatřovat šperky smyšlenkami o jejich léčivosti a prospěšnosti pro ten-který ženský tělesný orgán, či dokonce duši. Se zárukou však prospívají vkusu a podtrhují osobnost svých nositelek – i tvůrkyně.

Někdy se však stane, že zvítězí štětce. Přiznávám, že jsem dosud neidentifikoval příznaky, které tomu předcházejí. Snad jen telefonáty píseckých kamarádek jako Hanka Pavelková a Ladka Raníková, které se rozhodnou, že se „pojede do plenéru“. To nakládám stojan, mírně umouněné štětce, paletu a svoji rybářskou židličku – neodolám a přinaložím i vlastní výstroj – a zamíříme někdy na okraj města, jindy dále do kraje. Nejdelší výlet za motivy byl plenér pod Spišským hradem.

Žít s umělkyní, i když jen „nedělní“, bývá obtížné, ale krásné. Zejména když ta neděle trvá někdy sedm dnů v týdnu.

ANDREJ RÁDY

ZBYNĚK KONVIČKA, novinář

Rok 2014 hodnotím z perspektivy osobního života jako vydařený, bohatý na události, zážitky a příjemná setkání. Začal jsem studovat kurz památkové péče na Národním památkovém ústavu v Praze, kde jsem také potkal svou milovanou partnerku Jiřinku. Díky tomuto kurzu a práci pro portál PROPAMÁTKY objevuju stále nové věci v oblasti našeho kulturního dědictví. Mám radost, že internetové stránky Píseckého světa získaly i svou tištěnou podobu a je o ni značný zájem. Z pohledu občana mě v Písku potěšil značný nárůst návštěvníků Sladovny s jejími nápaditými výstavami. Je fajn, že je ve městě kam jít a je tu dostatek míst, kde se dá příjemně poseďet – Hospoda Pod skalou, U Sulana, Reinerů, Papírák, Indická restaurace, U Zlatého býka. Velmi příjemným překvapením bylo pro mne před pár týdny otevření nového kávového klubu a pražírny s názvem Vykulená sova na třídě Národní svobody, kterou řadím mezi top písecké kavárny, a znovuotevření restaurace Na Rozhledně na Hradišti, jediného podniku v této čtvrti, kde se pravidelně a dobře vaří. Stejně mě těší široká kulturní nabídka písecké klubové scény Divadla Pod čarou, U Vavřiny, Píčka a dalších. Potěšil mě úspěch Pirátů v komunálních volbách, čímž došlo k rozvolnění dosti stojatých vod komunální politiky. Nepotěšilo mě pozastavení projektu lávky architekta Pleskota nad Václavským jezem, z něhož se stalo politikum, a pak podivné hry při sestavování současné radniční koalice, které pokračovaly i na prvním zastupitelstvu v kulturním domě.

HANA RAMBOUSOVÁ, bývala místostarostka

Co nám tento rok přinesl v Písku? Určitě kontroverzní téma "Pleskotovy" lávky. Nejednalo se o snahu za každou cenu prosadit lávku a utratit "nesmyslně" velkou sumu za výstavbu. Lávka neměla být politickou kauzou. Šlo totiž o jedinečnou možnost postavit veřejnou stavbu a to podle návrhu nejuznávanějšího architekta, dovolím si

Prosinec – adventní čas, čas těšení se na dárky, vánoční pohodu a události dalšího roku, ale především čas ohlédnutí a bilancování. Těsně před koncem roku jsme oslovili některé známé písecké tváře a naše spolupracovníky, aby pár větami zhodnotili uplynulý rok. Berte to i jako příležitost k vlastnímu zamyšlení, co se vám (ne)líbilo a co plánovat dál...

tvrdit píseckého rodáka a velkého patriota, Josefa Pleskota. Dnes mohu jen konstatovat – škoda, že té chabé polovině zastupitelů chyběl nadhled, noblesa, úcta, pokora a statečnost postavit se za dobrou věc. Lávka realizovaná tak renomovaným architektem, jakým je Josef Pleskot, by zcela jistě město velmi zviditelnila a hlavně: byla by k užitku a prospěchu především nám – Písečákům. Velká škoda, že je takový nadčasový projekt na další období s velkou pravděpodobností zastavený. Podobně jako projekt "píseckého" piána Petra Putny.

V dubnu byla v Písku odhalena Cesta bolestných kamenů, projekt studentů obchodní akademie, kteří se podíleli na realizaci nápadu ředitele školy Pavla Sekyrky. Má čtrnáct zastavení pojmenovaných podle bolestí, které člověka potkávají. Posledním zastavením je Naděje. A to je jeden z momentů, pro který má celý projekt smysl. Uvědomit si, že existuje naděje....

Pro mne rok 2014 byl rokem zásadních osobních rozhodování. :-)) Zda jsou všechna správná ukáže až čas. A určitě mi přinesl jednu obrovskou radost – dalšího vnuka. :-))

Dívejme se s optimismem do budoucna a věřme, že ten další rok bude úspěšnější než ten předchozí. Existuje přeci naděje!

ONDŘEJ BLAŽEK, lektor a majitel jazykové školy:

Vedle mnoha pozitiv (například rekonstrukce ulic) se mi nelíbí dvě věci: jednak rozšiřování průmyslové zóny, jednak situace kolem bazénu – po referendu se z toho stalo politikum, takže bývalé vedení radnice zcela proti zájmům občanů nechalo venkovní bazén chátrat, místo toho, aby ho za rozumný peníz co nejrychleji opravilo ke koupání. Třešnickou na dortu byla oprava vstupního schodiště do bazénu za neuvěřitelných půl milionu korun. Působí to na mě jako naschvály dětí, kterým referendum rozbilo hrad z písku. Doufám, že nové vedení města tento ostudný stav změní.

JINDŘIŠKA JELÍNKOVÁ, novinářka

Jsem ráda, že se mi povedlo konečně se dostat k záchraně knih, které mnohdy jinak končí v kontejnerech nebo sběrných surovinách. Do nemocnice jsem od června předala přes 700 knih a mnozí lidé už se sami nemocnici hlásí a předávají knihy přímo jim. A o to mi hlavně šlo, aby si knihy našly nové čtenáře a šly dál do oběhu. Písku bych přála stabilizované a moudré vedení a projekty, kterými se bude moci vždycky pochlubit.

KAREL ČABRÁDEK, scénárista

Omlouvám se, že moje reflexe 2014, a to ty pozitivní, nepostihnou zdaleka všechno to, co by si zasloužilo alespoň jmenovat. Je toho hodně, ač jsem známý spíše svou kritičností, neboť vědět o chybách je prvním krokem k jejich nápravě. Protože jsem patriot, tak rád kvituji, že podle jedné celostátní ankety o nejlepším místě k životu v ČR byl Písek myslím na prvním místě. Rád bych, aby si to myslela i většina našich spoluobčanů a snažili se pro to něco dělat i nadále. Výrazem toho, že je takových Písečanů poměrně hodně, jsou například i kauzy lávky u Václava či plaveckého stadionu. Lidem to není jedno a dávají to najevo. Já sám jsem pro realizaci Pleskotova zajímavého projektu, ale respektuji názor těch, kterých je zatím zřejmě více.

Písek je živé město, často nestíhám, kde všude bych chtěl být. Ať jde o kulturu, sport či školy a jejich aktivity, nebo činnost takových sdružení jako je např. Švagr (vím o většině z nich jen z tisku, ale klobouk dolů). Mám teď možnost

Končí rok 2014...

Co vám a městu Písek dal či vzal ?

jmenovat jakési své laureáty i za dlouhodobější činnost a nejen za rok 2014, a tak už delší dobu oceňuji přínos Divadla pod čarou a třeba i „Píčka“ (Local klub) na Velkém náměstí nebo kavárny U Vavříny v Soukenické ulici s tím, co dělají pro mladá.

Sleduji a obdivuji i výsledky našich házenkářek všech věkových kategorií, stejně tak jako Sršňů v basketu. Výčet by byl mnohem větší, takže tyto uvádím za všechny ostatní. Mrzí mě situace píseckého hokeje, vzdálená od někdejších tradic, ale snad bude lépe. A konkrétní činy roku: Např. krásná invenční edukativní hra Les ve Sladovně, další povedený ročník mezinárodního filmového festivalu studentů a třeba i obhájené prvenství kuchařek ze školní jídelny v areálu internátů na republikové soutěži. A aniž bych chtěl „podkuřovat“, vítám i internetový a tiskový Písecký svět.

Co nesu dost nelibě, je partajní animozita, která se opět projevila v okolí komunálních voleb a někdy žel připomíná obdobu toho, co se děje v politice ve vyšších patrech. A tady snad jde o jednu všem společnou věc: město Písek.

TEREZA DOBIÁŠOVÁ, ředitelka Sladovny

Podívat se zpět na rok 2014 v Písku pro mě v tuhle chvíli není úplně jednoduché. Vidím ho jako rok několika prohraných bitev. Dům u koulí byl definitivně opuštěn Základní uměleckou školou a město pro něj nemá využití. Žabomyší spory zabránily tomu, aby v Písku,

jako ve svém rodném městě, realizoval stavbu v současné době pravděpodobně nejlepší český architekt světového renomé a muž, který letos v Písku vyhrál volby, prohrál bitvu o to, aby mohl sestavit koalici a vést místní radnici po čtyři další roky. Ve Sladovně začala další etapa rekonstrukce, takže u nás se stále ještě bojuje.

Ale bitvy, které se letos jeví jako prohrané, se z hlediska několika let mohou jevit jako nutné, aby se uvolnila cesta pro lepší řešení. Pevně věřím, že tomu tak bude, a tento složitý rok se při pohledu zpět bude jevit jako ten rok, kdy jsme tu „lepší budoucnost“ oddřeli.

PETR PUTNA, překladatel

Uplynulý rok hodnotím pro Písek i celou Českou republiku jako mimořádně vydařený, úspěšný a bezstarostný. Po píseckém náměstí se neproháněly cizí uniformované hordy, ale jen hordy čertů, noční nebe neosvětlovala dělostřelecká palba, ale pouze četné ohňostroje, hladem se tu trápí lidé většinou jen dobrovolně a genocida hrozí před Vánoci jen němým obyvatelům Podkostelního rybníka. Ve světle tohoto nezaslouženého luxusu a faktu, že patříme mezi pět procent nejbohatších obyvatel planety, se jeví žabomyší komunálně-politické spory (nebo vědomí, že na hradě sedí ožralé hovado, jemuž výše uvedené věci nebrání v poklonkování těm, kdo je mají na svědomí) jako zcela marginální problémy.

P. S.: Fotka dokládá moji tezi, jak se máme dobře: nemám tam totiž jedno, ale dvě espresa!

EVA VANŽUROVÁ, starostka města

Rok 2014 nebyl z mého pohledu pro Písek nijak výjimečný. Písek byl, je a snad i nadále zůstane tím, co ho charakterizuje už dlouhá desetiletí. Klidnou oázu v poněkud překotně se rozvíjejícím okolním světě. Dobře založené a fungující město může mít své horší i lepší

roky, v podstatě si ale myslím, že to, co Písek odlišuje od jiných měst, je především fakt, že pro většinu místních stále zůstává tím bezpečným a klidným přístavem, do kterého se rádi vrací ze svých cest. Budme za to každý den

rádi a hýčkejme si to, co tak často nazýváme geniem loci.

Pro mne osobně už to příliš šťastný a klidný rok nebyl. Na začátku jsem musela překonat smutnou rodinnou událost, později postavil přede mne velkou výzvu. Byl plný zásadních rozhodnutí, která nyní budou ovlivňovat můj život v několika následujících letech. Od jisté doby je i můj pohled na zcela obyčejné věci dvojího typu. Jako maminka, babička či učitelka bych v nadcházejících dnech přála všem, především dětem, krásné a bílé Vánoce s hromadami sněhu, zamrzlou Otavou a spoustu zimních radovánek. Z pohledu úřadu bohužel musím být v případě takového přání výrazně obezřetnější. To jistě všichni pochopíte :-).

Přesto je jedno přání, které mohu vyslovit a na kterém můj úhel pohledu nic nemění. Přeji všem, aby všichni prožili pokud možno klidné a spokojené svátky v kruhu svých nejbližších. Víím, že ne každému se toto přání o letošních Vánocích splní. A proto je důležité, vzpomenout i na ty, kteří na prahu nového roku zůstávají sami. Ať jsou pro nás Vánoce vždy časem radostného setkání a hezkých vzpomínek do budoucna!

VLADIMÍRA ZBORNÍKOVÁ, OS Švagr

Rok 2014? Pro mě to bylo především mnoho krásných dní strávených s přáteli a s rodinou...

Jablkoň, S jídlem si nehraju, Les, Tatabojs

v Podčáři, Cool v plotě s Ivou Bittovou a Beátou Hlavenkovou, 25. výročí sametové revoluce a setkání s pamětníky, Mikulášská se ŠVAGRem, Stroj času... To všechno byly úžasné zážitky, ale v roce 2014 naši rodinu potkalo něco zcela výjimečného – narodila se nám dcera Žofie. A to je pro mě „nej“ roku 2014!

Připravila Zdenka Jelenová

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ

o volňásky do divadla
na DÍVČÍ VÁLKU

Podruhé vyhlašujeme soutěž pro všímavé Písečáky. Prošli jsme se opět s fotoaparátem širším centrem města a vybrali několik detailů obecně známých míst, vždy z volně přístupných exteriérů. Pohybovali jsme se jen do cca 12 minut od náměstí. Vaším úkolem je napsat vždy číslo fotografie a objekt, který (nebo jehož část) je na záběru. Nemusíte přitom poznat vše – stačí tipnout si **aspoň tři záběry**.

Každý, kdo nám zašle e-mailem (redakce@piseckysvet.cz) nebo vhodí do schránky na adrese Velké náměstí čp. 1 odpověď, bude soutěžit O DVĚ VOLNÉ VSTUPENKY NA PŘEDSTAVENÍ DÍVČÍ VÁLKA (viz str. 10). Nezapomeňte uvést své jméno a číslo telefonu! Výherce vylosujeme z nejúspěšnějších odpovědí.

Termín pro odpovědi:

nejpozději ve čtvrtek 15. ledna 2015

JAK TO DOPADLO MINULE?

Ze správných odpovědí vylosovala výherce ředitelka Sladovny Tereza Dobiášová. Volnou rodinnou vstupenku do Sladovny na výstavu Stroj času získává: **Jana Nováková**

Další dva úspěšní řešitelé získali jednotlivou volnou vstupenku:

Eva Mazalová a Miloš Klein

A správné odpovědi z minulého čísla? 1. Malba na domě čp. 144, Drlíčov; 2. Vchod do Městské knihovny Písek (kdysi Okresní knihovna, proto OK); 3. Kostel Nejsvětější Trojice – ptáček je nad bočním vchodem; 4. Památník československým letcům ve službách RAF, Palackého sady; 5. Freska Jana Husa na ZŠ J. Husa; 6. Znak města na Komerční bance, Velké náměstí; 7. Graffiti na paneláku v Lipové aleji.